

ČAMILLA
LÄCKBERG
ČARODĚJNICE

motto

Čarodějnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Camilla Läckberg

Čarodějnice – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ČARODĚJNICE

CAMILLA

LÄCKBERG

Praha 2018

Přeložila Vendula Nováková

Věnováno Polly

Nikdo nemohl vědět, jaký život by holčičku čekal. Co by z ní vyrostlo. Jaké povolání by si zvolila, koho by milovala, koho oplakala, koho ztratila a koho našla. Jestli by měla děti, a pokud ano, kolik a jaké. Nedalo se ani říct, jak by vypadala jako dospělá. Ve čtyřech letech nebylo ještě nic dané. Barva očí se jí měnila z modré na zelenou, vlasy, při narození tmavé, zesvětlaly, měly však nádech do zrzava a jejich odstín se zcela jistě mohl ještě změnit. Teď to bylo obzvlášť těžké odhadnout. Ležela s tváří obrácenou ke dnu jezírka. Zátylek pokrývala křusta sražené krve. Světlý odstín vlasů prozrazovaly jen jejich koncečky vznášející se na hladině kolem hlavy.

Nedalo se říct, že by scéna s dívkou působila nějak děsivě. O nic děsivěji, než kdyby v jezírku neležela. Z lesa se ozývaly obvyklé zvuky. Větvemi se prodíraly sluneční paprsky jako každý den touto dobou, pokud slunce zrovna svítilo. Voda holčičku tiše omývala a na hladinu jen občas dosedla vážka, od níž se šířily kruhové vlnky. Proměna už začala a dívka časem splyne s lesem a vodou. Pokud ji nikdo nenajde, příroda se o ni postará a vstřebá ji do sebe.

Zatím o jejím zmizení nikdo nevěděl.

„MYSLÍŠ, ŽE TVOJE MÁMA bude mít bílé šaty?“ Erika se na manželské posteli otočila k Patrikovi.

„To je strašná legrace, fakt,“ řekl.

Erika se zasmála a dloubla ho do boku.

„Proč ti tak vadí, že se ti vdává matka? Tvůj otec už je dávno podruhé ženatý a není na tom přece nic divného?“

„Já vím, že je to ode mě hloupé,“ zavrtěl hlavou Patrik, sedl si na kraj postele a začal si natahovat ponožky. „Gunnar je fajn a já jsem rád, že máma někoho má...“

Vstal a oblékl si džíny.

„Asi je to pro mě prostě trochu nezvyk. Co si pamatuju, žila máma sama, a kdyby si mě vzal do parády nějaký psycholog, patrně by dospěl k závěru, že mám s matkou nevyřešený vztah. Připadá mi zkrátka... divné..., že máma s někým... žije.“

„Chceš říct, že ti přijde divné, že s Gunnarem spí?“

Patrik si zacpal uši.

„Nech toho!“

Erika po něm se smíchem hodila polštář. Patrik jí to ihned oplatil a vypukl lítý boj. Patrik se na ni vrhl, ale potyčka brzy přešla v laskání a hlasité vzdechy. Erika mu přejela po poklopci a rozepínala první knoflík.

„Co to děláte?“

Jakmile zaslechli Majin vysoký hlásek, ztuhli a ohlédli se ke dveřím. Maja nebyla sama, společnost jí dělali i dva mladší bráškové, kteří vesele sledovali, co to rodiče v posteli provádějí.

„Jen jsme se trochu lechtali,“ řekl Patrik zadýchaně a posadil se.

„Musíš už konečně opravit tu zástrčku na dveřích!“ zasyčela Erika a zakryla se dekou, která jí sklouzla až k pasu.

Posadila se a nuceně se na děti usmála.

„Běžte dolů a začněte chystat snídani, my hned přijdeme.“

Patrik už se stihl doobléknout a postrkoval děti před sebou.

„Pokud tu zástrčku neumíš přišroubovat sám, klidně můžeš poprosit Gunnara. Ten má svoje nářadí očividně stále v pohotovosti. Jestli tedy zrovna nebude mít s tvou mámou rozdělaného něco jiného...“

„Nech už toho,“ zasmál se Patrik a vyšel z ložnice.

Erika si s úsměvem na rtech opět lehla. Než vstane, klidně se může ještě chvilku povalovat. To byla jedna z výhod toho, že je svou vlastní šéfovou, zároveň se to však dalo považovat i za nevýhodu. Povolání spisovatelky vyžadovalo vůli a sebe-kázeň a někdy jí připadalo trochu osamělé. Přesto svou práci milovala, hrozně ráda psala, vdechovala život příběhům a lidským osudům, které si vybrala ke zpracování, ráda se nořila do minulosti, bádala a pokoušela se přijít na to, co se vlastně přihodilo a proč. Do případu, na kterém právě pracovala, se toužila pustit už dávno. Případ malé Stelly, zabitě Helen Perssonovou a Marií Wallovou, hluboce zasáhl všechny obyvatele Fjällbacky a dotýkal se jich dodnes.

A teď se Marie Wallová vrátila. Opěvovaná hollywoodská hvězda přijela do Fjällbacky natáčet film o Ingrid Bergmanové. V městečku se nemluvilo o ničem jiném.

Všichni znali aspoň jednu z dívek, anebo jejich rodiče, a pro všechny to byl naprostý šok, když se toho červencového odpoledne roku 1985 Stellino tělo našlo v lesním jezírku.

Erika se převalila na bok a uvažovala, jestli tehdy slunce pálilo stejně jako dnes. Až přijde čas a ona se přesune z ložnice do nedaleké pracovny, začne tím, že si to zjistí. Ale ještě chvíli to počká. Z kuchyně o patro níž k ní doléhaly hlasy Patrika i dětí a ona za jejich zvuku zavřela oči a upadla do dřímoty.

Helen se předklonila a rozhlížela se kolem. Zpocenýma rukama se opírala o kolena. Dnes zaběhla osobní rekord, přestože vyrazila později než obvykle.

Před ní se rozkládalo modré a klidné moře, ale v jejím nitru zuřila bouře. Helen se narovnal a objala se pažemi, celá se třásla. „Sáhla na mě smrt,“ říkávala vždycky její matka. A možná na tom něco bylo. Ne snad že by smrt sáhla přímo *na ni*. Ale byla nablízku.

Čas obestřel minulost závojem, vybavovala si ji velmi mlhavě. Pamatovala si jen hlasy, které se jí vyptávaly, co přesně se stalo. Opakovaly stále dokola totéž, až už nevěděla, co je jejich pravda a co její vlastní.

Tehdy jí připadalo nepředstavitelné, že by se sem vrátila. Ale šuškáni i pokřikování postupem času slábly, přešly v tiché mumlání a nakonec utichly docela. Jako by se Helen opět stala samozřejmou součástí místního života.

Ale teď se o tom zase začne mluvit. Všechno se bude znovu přetřásat. A jak už to tak v životě chodí, seběhlo se všechno naráz. Poté co jí Erika Falcková v dopise napsala, že pracuje na knize a ráda by se s ní setkala, nemohla Helen několik týdnů spát. Musela si dojít pro nový recept na prášky, bez kterých se obešla už spoustu let. Bez nich by totiž nezvládla čelit další novince: Marie se vrátila.

Uplynulo třicet let. Ona a James vedli tichý život v ústraní a Helen věděla, že to tak Jamesovi vyhovuje. Nakonec s těmi řečmi přestanou, řekl jí. A měl pravdu. Jejich temné období brzy pominulo a Helen se starala o to, aby všechno běželo, jak má. A vzpomínky se jí dařilo držet pod pokličkou. Až dodnes. Hlavou jí probleskovaly výjevy. Před očima jí zcela zřetelně vyvstala Mariina tvář. A Stellin veselý úsměv.

Helen obrátila pohled k moři, sledovala pohyb těch několika málo vln. Jenže ty výjevy nedokázala zaplašit. Marie se vrátila, a s ní přišla i zkáza.

„Promiňte, kde bych našel toalety?“

Sture z místní farnosti se povzbudivě zadíval na Karíma a ostatní, kteří se ve středisku pro uprchlíky v Tanumshede účastnili výuky švédštiny.

Všichni se snažili frázi co nejvěrněji zopakovat. „Promiňte, kde bych našel toalety?“

„Kolik to stojí?“ pokračoval Sture.

Sborová odpověď: „Kolik to stojí?“

Karím se s námahou pokoušel spojit si zvuky, které před tabulí vydával Sture, s textem před sebou. Všechno pro něj bylo úplně neznámé. Písmena, která měli přečíst, zvuky, jež měli vyluzovat.

Rozhlédl se po jejich skupince šesti statečných. Ostatní se buď někde slunili a hráli míčové hry, anebo odpočívali na pokojích. Někteří se snažili celý den zaspat a uniknout tak vzpomínkám, jiní si mailovali s kamarády a příbuznými, kteří zůstali doma a prozatím se s nimi dalo spojit, anebo surfovali po zpravodajských webech. Příliš informací se tam stejně nedočetli. Vláda šířila svou propagandu a pro světové zpravodajské agentury bylo složité dostat na místo své korespondenty. Sám Karím byl v minulosti novinářem a chápal, jak je těžké získat pravdivé a aktuální informace ze země, která byla zevnitř i zvenčí natolik rozervaná válkou jako Sýrie.

„Děkujeme, že jste nás pozvali k sobě domů.“

Karím si odfrkl. Tuhle frázi patrně nikdy nepoužije. Brzy zjistil, že Švédové se drží zpátky. Kromě Stureho a těch, kdo ve středisku pracovali, nepřicházeli uprchlíci se Švédy do styku.

Jako by to byl malý stát ve státě, izolovaný od okolního světa. Stykali se jen mezi sebou. A provázely je vzpomínky na Sýrii. Ty dobré, ale především ty špatné. Mnozí se z jejich zajetí nedokázali vymanit. Karím se snažil všechno vytěsnit. Válku, která se stala součástí všedního dne. Dlouhou cestu do zaslíbené země na severu.

Karím se i s milovanou ženou a jejich poklady, Hassanem a Samií, zachránil. Na ničem jiném nezáleželo. Podařilo se mu dovést je do bezpečí, umožnit jim budoucnost. Ve snech se mu zjevovaly mrtvoly plující na vodě, ale když otevřel oči, zmizely. On byl se svou rodinou tady. Ve Švédsku. Nic jiného nemělo význam.

„Jak se řekne mít s někým sex?“

Adnan se své otázce zasmál. On a Khalil tu byli nejmladší. Seděli vedle sebe a vzájemně se hecovali.

„Trochu úcty,“ zahučel Karím arabsky a zamračil se na ně.

Podíval se na Stureho, omluvně pokrčil rameny a ten lehce přikývl.

Khalil a Adnan sem přišli sami, bez rodiny, bez přátel. Podařilo se jim uprchnout z Aleppa, než to začalo být příliš nebezpečné. Uprchnout, nebo zůstat. Obě možnosti obnášely smrtelné nebezpečí.

Karím se na ně nedokázal zlobit, přestože jim uctivé chování očividně nic neříkalo. Byly to děti. Vystrašené a osamělé děti v cizí zemi. Drzost byla to jediné, co jim zůstalo. Všechno pro ně bylo neznámé. Karím se s nimi po hodinách občas bavil. Jejich rodiny daly dohromady veškeré úspory, aby jim umožnily se sem dostat. Na ramenu těchto chlapců spočívala velká tíha. Nejenže byli vrženi do neznámého světa, ale očekávalo se od nich, že si tu co nejdříve vybudují existenci a pomůžou své rodiny zachránit před válkou. Ale i když pro ně měl pochopení, prokazovat neúctu jejich nové zemi považoval za nepřijatelné. Navzdory veškerým obavám, které vůči nim Švédové pocitovali, je přijali. Poskytli jim střechu nad hlavou a dali jim najíst. A Sture se je ve svém volném čase pracně snažil naučit, jak se zeptat, kolik co stojí a kde najdou toalety. Karím sice Švédům nerozuměl, ale byl jim nadsmrti vděčný za to, co pro jeho rodinu udělali. Všichni tento postoj nesdíleli, svou neúctou k nové zemi to kazili i ostatním a kvůli jejich chování se pak Švédové na všechny dívali skrz prsty.

„To je dnes hezky,“ vyslovoval Sture zřetelně před tabulí.

„To je dnes hezky,“ zopakoval Karím a usmál se na něj.

Po dvou měsících ve Švédsku chápal, jak jsou Švédové rádi, když vysvitne slunce. „To je zase hnusně,“ byla jedna z prvních vět, které se švédsky naučil. I když se mu to pořád nedařilo vyslovit správně.

„Jak často spolu asi v tomhle věku spí?“ zeptala se Erika a napila se sektu.

Anna se hlasitě rozesmála a ostatní hosté v Café Bryggan se po nich podívali.

„Jako vážně, ségra? Tohle ti vrtá hlavou? Jak často Patrikova máti souloží?“

„Hm, ale dívám se na to z trochu širší perspektivy,“ řekla Erika a nabrala si další lžiči polévky z mořských plodů. „Kolik let kvalitního sexuálního života nám zbývá? Přestane nás to časem zajímat? Přetaví se chuť na sex v neodolatelnou touhu po luštění křížovek či sudoku a pojídání čokoládového dražé, anebo se nemění?“

„No...“

Anna zavrtěla hlavou a opřela se, snažila se najít pohodlnou polohu. Ericce se při pohledu na ni sevřelo srdce. Nebylo to tak dávno, co došlo k té strašné autonehodě, při níž Anna přišla o své nenarozené dítě. Jizvy v obličejí už jí zůstanou navždy. Ale teď už brzy porodí Danovi jejich společné vytoužené miminko. Život opravdu přináší mnohá překvapení.

„Myslíš například, že...“

„Opovaž se vyslovit ‚máma s tátou‘, jinak okamžitě odcházím,“ zvedla Anna varovně ruku. „Na to nechci vůbec pomyslet.“

Erika se zakřenila.

„Fajn, neuvedu jako příklad mámu s tátou, ale jak často si myslíš, že spolu spí Kristina s Bořkem stavitelem?“

„Eriko!“ Anna si zakryla obličej dlaněmi a opět zavrtěla hlavou. „A přestaňte chudákovi Gunnarovi říkat Bořek stavitel jen proto, že je tak ochotný a šikovný.“

„Dobře, tak se radši bavme o svatbě. Taky tě pozvala, abys jí pomohla s výběrem šatů? Přece tam nemůžu stát úplně sama, dívat se, jak Kristina předvádí jeden příšerně usedlý model za druhým, a snažit se přitom zachovat vážnou tvář.“

„Kdepak, mě se ptala taky,“ řekla Anna a namáhavě se předklonila, aby dosáhla na svůj krevetový sendvič.

„Polož si ten sendvič na břicho,“ poradila jí Erika s úsměvem a vysloužila si od Anny našťvaný pohled.

Dan i Anna sice po miminku velice toužili, ale být těhotná v tomhle parnu nebyl žádný med a Annino břicho bylo mírně řečeno obrovské.

„A nemohly bychom ji trochu popostrčit správným směrem? Kristina má moc pěknou postavu, v pase je štíhlejší a prsa má hezčí než já – jen nemá odvalu to ukázat. Představ si, jak by jí to slušelo v krajkových pouzdrových šatech s decentním výstřihem!“

„Jestli si chceš s Kristinou hrát na proměnu, mě do toho netahej,“ řekla Anna. „Já hodlám u všeho říkat, že vypadá fantasticky, ať už se předvede v čemkoli.“

„Strašpytle.“

„Ty se starej o svou tchyni a já se budu starat o svou.“

Anna si s požitkem ukousla z krevetového sendviče.

„Děláš, jako by s Esther byly nějaké potíže,“ odpověděla Erika a vzpomněla si na Danovu hodnou maminku, která nikdy nic nekritizovala ani neprojevila odlišný názor.

Erika to věděla z vlastní zkušenosti, už z těch dávných dob, kdy s Danem chvíli chodila.

„Máš pravdu, s ní jsem to vyhrála,“ řekla Anna a zaklela, protože jí sendvič upadl na břicho.

„Pche, nic si z toho nedělej, na břicho se ti stejně nikdo nedívá, když máš tak obrovský nárazníky,“ poznamenala Erika a ukázala na Anniny sedmičky.

„Sklapni.“

Anna se snažila vydrbat majonézu ze šatů, jak nejlíp to šlo. Erika se k mladší sestře naklonila, vzala její obličej do dlaní a dala jí pusku na tvář.

„Co to mělo být?“ podivila se Anna.

„Mám tě ráda,“ řekla Erika prostě a pozvedla sklenku. „Na nás, Anno. Na tebe a na mě a na naši bláznivou rodinu. Na všechno, čím jsme si prošly, co jsme přežily, a na to, že už před sebou nemáme žádné tajnosti.“

Anna zamrkala, pak zvedla svou sklenici s kolou a připila si s Erikou.

„Na nás.“

Erica na okamžik připadalo, že se v Anniných očích objevil jakýsi temný záblesk, ale v příští vteřině to bylo pryč. Asi se jí to jen zdálo.

Sanna se sklonila k jasmínovému keříku a vdechla jeho vůni. Obvykle ji uklidnila, ale dnes ne. Kolem ní procházeli zákazníci, vybírali si květináče a nakládali na kolečka pytle se zeminou, ale ona je skoro nevnímala. Před očima měla pouze falešný úsměv Marie Wallové.

Sanna nemohla pochopit, že se Marie vrátila. Po všech těch letech. Jako by nestačilo, že v městečku musí potkávat a zdravit Helen.

Smířila se s tím, že Helen bydlí nablízku, že jí kdykoli může zkrřížit cestu. Viděla v Heleniných očích vinu, viděla, jak ji každým rokem užívá víc a víc. Ale Marie nikdy žádnou lítost neprojevila a její úsměv zdobil stránky všech společenských časopisů.

A teď byla zpět. Falešná, krásná, rozesmátá Marie. Chodily spolu do třídy na církevní škole a Sanna závistivě sledovala Mariiny dlouhé řasy a dlouhé blond vlasy, které jí ve vlnách spadaly až do pasu, ale zároveň si uvědomovala, že Marie v sobě ukrývá temnotu.

Sannini rodiče se naštěstí Mariina úsměvu v městečku nedočkali. Maminka zemřela na rakovinu jater, když bylo Sanně třináct, a o dva roky později ji následoval i tatínek. Lékařům se nepodařilo zjistit přesnou příčinu jeho úmrtí, ale Sanna věděla, čím to bylo. Utrápil se k smrti.

Sanna potřásla hlavou, která ji opět rozbolela.

Nezbývalo jí než se nastěhovat k tetě Linn, ale nikdy se tam necítila doma. Teta Linn a strýček Paul měli děti o několik let mladší než Sanna a nevěděli si s dospívajícím sirotkem rady. Nikdy na ni nebyli zlí ani oškliví, patrně dělali, co bylo v jejich silách, ale připadali jí cizí.

Sanna se přihlásila na střední zemědělskou školu daleko odtud a hned po maturitě začala pracovat. Od té doby žila jen svou prací. Vedla malé zahradnictví kousek za Fjällbackou, moc peněz nevydělávala, ale na obživu pro ni a pro dceru to stačilo. Víc nepotřebovala.

Když Stellu našli zavražděnou, její rodiče se proměnili v těla bez duše a ona jim jistým způsobem rozuměla. Někteří lidé se narodí se zvláštním světlem v duši a Stella k nim patřila. Vždy veselá, vždy hodná, vždy připravená rozdávat lidem ve svém okolí pusinky a objetí. Kdyby Sanna mohla toho teplého letního rána zemřít místo Stelly, udělala by to.

Jenže na hladině jezírka plavala Stella. A pak se všechno zhroutilo.

„Promiňte, je nějaký druh růže, který je oproti ostatním méně náročný na péči?“

Sanna sebou trhla a vzhledla k ženě, která k ní bez jejího vědomí přistoupila.

Žena se na ni usmála a vrásčitý obličej se jí rozjasnil.

„Miluju růže, ale bohužel nejsem žádná zahradnice.“

„Měla by mít nějakou konkrétní barvu?“ zeptala se Sanna.

Uměla lidem najít květinu, která se k nim hodí. Někteřím vyhovovaly rostliny, které potřebovaly spoustu péče a pozornosti. Orchideje jim pod rukama rostly a vzkvétaly a čekalo je spolu mnoho šťastných let. Jiní lidé se stěželi dokázali postarat sami o sebe a potřebovali odolné, silné rostliny. Nemusely to být zrovna kaktusy, ty si Sanna schovávala pro ty nejtěžší případy, ale doporučovala například lopatkovec nebo monsteru. Najít správnou rostlinu pro správného člověka pro ni bylo věcí cti.

„Růžovou,“ pronesla dáma zasněně. „Miluju růžovou.“

„Vidíte, tak to tu mám jednu růži přesně pro vás. Růži

sivou. Nejdůležitější je dát si pořádně záležet při sázení. Vykopejte hluboký dolík a pořádně ho zalijte. Dolů dejte trochu hnojiva, hned vám vyberu ten správný druh, a pak růžový keřík zasadíte. Zaplníte dolík zeminou a znovu růži zalijte. Zalévání je na začátku, když keřík zakořeňuje, velmi důležité. Pak už jde hlavně o to, abyste nenechala růži uschnout. A každý rok na jaře keřík ořežte, říká se, že vhodná doba je, když břízám začnou vyrážet lístečky.“

Dáma se zamilovaně zadívala na růžový keřík, který jí Sanna vložila do nákupního vozíku. Sanna jí úplně rozuměla. Na růžích bylo něco zvláštního. Často lidi přirovnávala ke květinám. Kdyby Stella byla květinou, zcela jistě by byla růže. Růže keltská. Krásná, skvostná, se spoustou vrstev okvětních lístků.

Žena si odkašlala.

„Není vám nic?“ zeptala se.

Sanna zavrtěla hlavou, uvědomila si, že se opět ztratila ve vzpomínkách.

„Nic se neděje, jen jsem trochu unavená. To je tím vedrem...“

Žena po její neurčité odpovědi přikývla.

Jenže něco se dělo. Zlo se vrátilo. Sanna ho cítila stejně zřetelně jako vůni růží.

Dovolená s dětmi se rozhodně nedá považovat za volno, pomyslel si Patrik. Bylo to zvláštním způsobem naprosto úžasně a zároveň příšerně vyčerpávající. Hlavně teď, když Erika odjela na oběd s Annou a on měl na starosti všechny tři děti sám. Kromě toho udělal tu hloupost, že vyrazil s dětmi na pláž, protože doma už pomalu lezly po zdech. Obvykle zlobily méně, když je nějak zaměstnal, ale pozapomněl na to, že na pláži je všechno ještě složitější. Zaprvé tu bylo riziko, že se někdo z nich utopí. Bydleli v domě v Sälviku hned nad pláží a Patrik se v noci budíval zalitý studeným potem, když se mu zdálo, že některé z dětí vyklouzlo z domu ven a zabloudilo k moři. Pak tu byl písek. Nejenže ho Noel

s Antonem neustále házeli po ostatních dětech, čímž si Patrik vysloužil rozzlobené pohledy od jejich rodičů, ale z nějakého záhadného důvodu si ho také hrozně rádi strkali do pusy. Copak písek, to by ještě šlo, ale Patrik se děsil pomyšlení na spoustu dalších odporných věcí, které mohli spolknout spolu s pískem. Antonovi už z pěstičky obalené pískem vytrhl nedopalek a bylo jen otázkou času, než dítě vyhrabe nějaký střep. Nebo pytlíček se žvýkacím tabákem.

Zaplatpánbůh za Maju. Patrik měl občas výčitky svědomí, že se Maja o své mladší brášky tolik stará, ale Erika vždycky přispěchala s tvrzením, že Maja to přece dělá ráda. Stejně jako se ona ráda starala o svou mladší sestru.

Maja teď dvojčata hlídala, aby nešla moc daleko do hloubky, nekompromisně je zaháněla na břeh, sledovala, co si strkají do úst, a ometala děti, na které její bratříčci házeli písek. Patrik si někdy přál, aby Maja nebyla neustále tak vzorná. Obával se, že ji v životě čeká spousta stresu, pokud bude i nadále takováhle hodná holčička.

Před několika lety měl problémy se srdcem a od té doby věděl, jak moc je důležité o sebe pečovat a dopřát si oddech a odpočinek. Otázkou bylo, jestli toho člověk docílí dovolenou s dětmi. I když je miloval nadevše, občas si musel přiznat, že touží po klidu na tanumshedské policejní stanici.

Marie Wallová se na lehátku pohodlně opřela a natáhla se pro drink. Bellini. Šampaňské s broskvovým džusem. Bohužel nechutnal jako v baru Harry's v Benátkách. Na čerstvé broskve mohla zapomenout. Tohle byla taková blesková varianta, levný sekt, který jí do ledničky nachystali skrblicí z produkce, smíchaný s broskvovým nápojem Proviva. Ale nezbývalo než se s tím spokojit. Vyžádala si, aby měla hned po příjezdu ingredience na přípravu bellini připravené.

Ze svého návratu měla velmi zvláštní pocity. Ne snad z návratu do této budovy. Původní dům zbourali už dávno. Neubránila se úvahám, jestli majitele nového domu, který byl postaven na starém pozemku, někdy nepronásledují zlí

duchové, po všem, co se tu odehrálo. Patrně ne. Zlo asi bylo pohřbeno spolu s jejími rodiči.

Marie se napila drinku. Přemýšlela, kde se asi majitelé nacházejí. Právě teď, v srpnu, kdy je tak nádherné letní počasí, by se z domu, do jehož koupě a zařízení museli investovat spoustu milionů, měli těšit nejvíc. I když se ve Švédsku zase tak často nevyskytovali. Patrně pobývají na tom zámečku v Provence, jehož obrázek Marie našla na internetu, když si o nich zjišťovala informace. Bohatí lidé se spokojí jen s tím nejlepším. Což platí i o tom, kde tráví dovolenou.

Marie byla nicméně ráda, že jí dům pronajali. Sem se každý den uchýlila, jakmile natáčení skončilo. Věděla, že je jen otázkou času, kdy v městečku natrefí na Helen a uvědomí si, kolik toho kdysi pro sebe znamenaly a kolik se toho od té doby změnilo. Ale prozatím na to nebyla připravená.

„Mami!“

Marie zavřela oči. Už od Jessiina narození se snažila dceru přesvědčit, aby ji oslovovala křestním jménem a nepoužívala to příšerné označení, ale marně. To dítě jí vytrvale říkalo mami, jako by doufalo, že tím Marii promění v takovou tu baculatou, pečující maminku-hospodyňku.

„Mami?“

Volání se ozývalo přímo za ní a Marii bylo jasné, že se před ním neschová.

„Ano?“ řekla a natáhla se po sklence.

Bublinky jí perlily v hrdle. S každým dalším lokem bylo její tělo měkkší a povolnější.

„Pojedu se se Samem projet na člunu, můžu?“

„Jasně že můžeš,“ řekla Marie a znovu se napila.

Přimhouřila oči a podívala se zpod slamáku na dceru.

„Dáš si?“

„Mami, je mi patnáct,“ odpověděla Jessie s povzdechem.

Panebože, Jessie byla tak vzorná, že Marie pochybovala o tom, že je to její dcera. Aspoň že se po jejich příjezdu do Fjällbacky seznámila s tím klukem.

Marie se položila do lehátka a zavřela oči, ale hned je zase otevřela.

„Co tu stojíš?“ podivila se. „Stíníš mi. Snažím se nachytat bronz. Po obědě točím a chtějí po mně, abych vypadala přirozeně snědá. Ingrid byla každé léto na Dannholmenu krásně opálená.“

„Já...“ Jessie chtěla něco říct, ale pak se prudce otočila a odešla.

Marie uslyšela, jak za ní s prásknutím zapadly venkovní dveře, a usmála se pro sebe. Konečně sama.

Bill Andersson otevřel víko koše a vyndal z něj jednu z houssek, které jim s sebou nachystala Gun. Podíval se k obloze a ihned víko zase zaklapl. Rackové byli rychlí, a pokud si nedá pozor, připraví je o celý oběd. Obzvláště tady na molu byli pro racky snadnou kořistí.

Gun ho štouchla do boku.

„Je to dobrý nápad,“ řekla. „Bláznivý, ale dobrý.“

Bill zavřel oči a zakousl se do housky.

„Myslíš to vážně, anebo to říkáš jen proto, abys svého starouška potěšila?“

„Odkdy říkám něco jen proto, abych tě potěšila?“ opáčila Gun a Bill jí musel dát za pravdu.

Za těch čtyřicet let, co spolu žili, byla až na výjimky brutálně upřímná.

„No... vlastně jsem nad tím uvažoval už od toho promítání a myslím, že by to mohlo fungovat i tady. Bavit jsem se s Rolfem ze střediska pro uprchlíky a moc zábavy si tam neužijí. Lidi jsou takoví zbabělci, že se k nim vůbec neodvažují přiblížit.“

„Místním úplně stačí, aby ses sem přistěhoval ze Strömstadu jako já, a dívají se na tebe jako na cizince. Takže asi není nic divného na tom, že Syřany nevitají zrovna s otevřenou náručí.“

Gun si vzala další čerstvou housku z pekařství Zetterlinds a namazala si ji tlustou vrstvou másla.

„V tom případě je načase, aby svůj názor změnili,“ řekl Bill a máchl rukou. „Máme tu lidi, kteří i s dětmi uprchli před válkou a bídou a cestou zažili další spoustu utrpení. Přece musíme přimět místní k tomu, aby se s nimi začali bavit. Když se můžou Somálci naučit bruslit a hrát hokej s míčkem, proč by se Syřani nemohli naučit plachtit? Leží vlastně Sýrie u moře? Třeba už plachtit umí?“

Gun zavrtěla hlavou.

„Netuším, miláčku, vygoogli si to.“

Bill se natáhl pro iPad, na kterém dopoledne luštili sudoku.

„No ano, Sýrie leží u moře, ale těžko říct, kolik z nich se k němu dostalo. Odjakživa říkám, že plachtit se může naučit každý, a tohle bude dobrá příležitost to prokázat.“

„A nestačilo by, aby plachtili jen tak pro zábavu? Musí hned soutěžit?“

„Přesně o to přece šlo v tom filmu *Bezva lidi*. Že to pro ně byla skutečná výzva a motivace. Stal se z toho vlastně takový manifest.“

Bill se usmál. Vůbec by si nepomyslel, že umí mluvit tak, aby to znělo takhle zasvěceně a promyšleně.

„To jo, ale proč to musí být – jak že jsi to říkal? – manifest?“

„Jinak to nebude mít takový dopad. Když se tím inspirojí další, stejně jako já, bude se to šířit jako kruhy po hladině a pro uprchlíky bude snazší se do společnosti začlenit.“

Bill už si představoval, jak stojí u zrodu celostátního hnutí. Někdo musí udělat první krok, aby došlo k velkým změnám. Účastí Somálců na mistrovství světa v bandy hokeji to začalo, plachtěním Syřanů to bude pokračovat a kdo ví, kde to skončí!

Gun ho pohladila po ruce a usmála se na něj.

„Ještě dnes zajedu za Rolfem a domluvim s ním, abychom ve středisku uspořádali setkání,“ řekl Bill a vzal si další housku.

Po chvíli váhání popadl ještě jednu a hodil ji rackům. Oni koneckonců také mají právo se najíst.

Eva Bergová vytrhla ze záhonu mrkev s natí a položila ji do košíku vedle sebe. Rozhlédla se po okolním pozemku a srdce jí jako vždycky poskočilo. Všechno tohle je jejich. Z toho, jakou má statek minulost, si nikdy nedělali těžkou hlavu. Ona ani Peter nebyli nijak pověřiví. Ale samozřejmě se o tom hodně mluvilo, když před deseti lety statek Strandových koupili, o všech těch neštěstích, která se tu stala. Ale podle Evina přesvědčení se jednalo jen o jednu velkou tragédii, která pak zapříčinila všechno to ostatní. Tragický osud Strandových způsobila smrt malé Stelly a se statkem to nemělo nic společného.

Eva se sklonila nad záhon a hledala plevel, nevšímala si toho, jak jí bolí kolena. Pro ni i Petera byl nový domov úplný ráj. Pocházeli z města, pokud se Uddevalla dala považovat za město, ale odjakživa snili o venkově. Statek kousek od Fjällbacky byl po všech stránkách dokonalý. Cena byla vzhledem k tomu, co se tu stalo, nízká, jinak by si koupí nemohli dovolit. Eva doufala, že se jim statek podařilo zaplnit dostatečným množstvím lásky a pozitivní energie.

Nejlepší ze všeho bylo, jak moc se tu líbilo Nee. Dali jí jméno Linnea, ale ona si odmalička říkala Nea a Eva s Peterem si na to také zvykli. Ve čtyřech letech byla tak umíněná a svéhlavá, že se Eva děsila její puberty. Zdálo se však, že další děti už jim s Peterem dopřány nebudou, a tak až to období přijde, aspoň se budou moct soustředit jen na Neu. Zrovna teď jí to připadalo velmi vzdálené. Nea celé dny lítala po statku jako miniaturní kulový blesk a světlé vlasy, které zdědila po Evě, jí vlály kolem obličeje jako svatozář. Eva se vždycky obávala, aby se na slunci nespálila, ale Nee jen přibýly další pihy.

Eva se posadila a utřela si pot z čela předloktím, aby se neumazala od zahradních rukavic. Hrozně ráda plela záhonky se zeleninou. Byl to takový pěkný kontrast k její obvyklé práci v kanceláři. Měla dětinskou radost, když viděla, jak ze zasetych semínek vzešly rostlinky, které rostly, bujely

a nakonec byly připravené ke sklizni. Pěstovali jen pro vlastní potřebu, ne na prodej, jen statek by je neuživil, byli ale soběstační, měli záhon se zeleninou, s bylinkami a políčko s bramborami. Někdy měla výčitky svědomí, když si uvědomila, jak skvěle se jim daří. Nikdy si nepomyslela, že se bude mít v životě tak dobře, a ke štěstí nepotřebovala nic jiného než Petera, Neu a jejich společný domov na statku.

Eva se dala do sklizení mrkve. V dálce viděla, jak Peter přijíždí na traktoru. Pracoval ve firmě Tetra Pak, ale každou volnou chvíli nejraději trávil na traktoru. Dnes vyjel brzo ráno, dlouho předtím, než se ona vzbudila, a vzal si s sebou svačinu a termosku s kávou. Ke statku patřil kousek lesa, který se Peter rozhodl trochu prokácet, a Eva věděla, že se vrátí se dřívím na zimu, celý zpocený a špinavý, s rozbolavělými svaly a s úsměvem od ucha k uchu.

Dala mrkve do košíku a odsunula ho stranou, ty budou mít k večeři. Pak si sundala rukavice, položila je vedle košíku a šla Peterovi naproti. Přimhouřila oči a hledala na traktoru Neu. Určitě tam usnula, jako obvykle. Vstávala časně, ale do lesa s Peterem jezdila hrozně ráda. Svou matku sice milovala, ale otce naprosto zbožňovala.

Peter zajel s traktorem na dvůr.

„Ahoj miláčku,“ řekla Eva, když vypnul motor.

Při pohledu na jeho úsměv se jí rozbušilo srdce. I po všech těch letech se jí z něj podlamovala kolena.

„Ahoj lásko! Měly jste se dobře?“

„Jo...“

Co chce říct tím množným číslem?

„A vy?“

„Kdo, vy?“ zeptal se Peter a dal jí zpocenou pusou.

Rozhlédl se kolem.

„Kde je Nea? Vyspává po obědě?“

V uších jí hučelo a kdesi v dálce Eva uslyšela vlastní hlas:

„Myslela jsem, že je s tebou.“

Podívali se na sebe a jejich svět se zhroutil.

Stellin případ

Linda se podívala na Sannu nadskakující v autosedačce.

„Co myslíš, že Stella řekne na všechno to tvoje nové oblečení?“

„Myslím, že z něj bude mít radost,“ usmála se Sanna a na okamžik vypadala úplně jako její mladší sestra. Pak trochu nakrčila čelo, jak to měla ve zvyku jen ona. „Ale možná mi bude taky trochu závidět.“

Linda s úsměvem vjela na dvůr. Sanna byla vždycky ke své sestřičce tak ohleduplná.

„Tak jí vysvětlíme, že až půjde do školy ona, taky dostane tak krásné šaty.“

Sotva zastavila, Sanna už vyskočila ven a odklopila zadní sedadlo, aby popadla tašky s nákupem.

Dveře domu se otevřely a na schody vyšel Anders.

„Promiň, že jsme se zpozdily,“ řekla Linda. „Stavily jsme se ještě na svačinu.“

Anders ji pozoroval se zvláštním výrazem ve tváři.

„Já vím, že už je skoro čas k večeři, ale Sanna hrozně chtěla zajít do kavárny,“ pokračovala Linda a usmála se na dceru, ta otce rychle objala a vběhla dovnitř.

Anders zavrtěl hlavou.

„To nemyslím. Já... Stella nepřišla domů.“

„Ne?“

Podívala se na Anderse a sevřel se jí žaludek.

„Ne, a už jsem volal Marii i Helen. Ani jedna ještě není doma.“

Linda vydechla a zavřela dveře auta.

„Tak vidíš, asi se jen opozdily. Však víš, jaká Stella je, určitě chtěla jít lesem a všechno jim musela ukázat.“

Políbila Anderse na ústa.

„Asi máš pravdu,“ řekl, ale nezdálo se, že by ho to přesvědčilo.

Zazvonil telefon a Anders ho pospíchal do kuchyně zvednout.

Linda se zamračila, sehnula se a začala se zouvat. To nebylo Andersovi podobné, aby se takhle vyděsil. Na druhou stranu už tady hodinu přecházel sem a tam a přemítal si v hlavě, co se asi stalo.

Když se narovнала, Anders stál před ní. Jakmile uviděla jeho výraz, žaludek se jí sevřel ještě víc.

„To byl KG. Helen už je doma a chystají se večeret. KG volal domů k Marii a prý obě holky tvrdí, že sem Stellu dovedly kolem páté.“

„Co to povídáš?“

Anders si obouval tenisky.

„Celý statek jsem už prohledal, ale třeba zašla znovu do lesa a zabloudila.“

Linda přikývla.

„Musíme ji jít hledat.“

Popošla ke schodům a zavolala do patra.

„Sanno? Já s tátou se jen pojedeme podívat po Stelle. Asi je v lese. Sama víš, jak ráda tam chodí. Brzy se vrátíme!“

Podívala se na manžela. Hlavně Sanně nedat najevo, jakou mají starost.

Půl hodiny nato už však nedokázali své obavy skrývat. Anders svíral volant tak pevně, až mu klouby zbělaly. Prohledali les kolem statku a pak popojížděli po cestě tam a zpět, krokem se sunuli kolem míst, kde si Sanna nejčastěji hrávala. Ale nikde ji nezahledli.

Linda položila Andersovi ruku na koleno.

„Musíme se vrátit.“

Anders přikývl a podíval se na ni. Jeho ustaraný pohled děsivým způsobem zrcadlil její vlastní obavy.

Musí zavolat policii.

GÖSTA FLYGARE LISTOVAL hromadou papírů před sebou. Bylo srpnové pondělí, takže jich nebylo nijak moc. Göstovi nevadilo, že v létě musí pracovat. Občas si zašel na golf, ale jinak stejně neměl na práci nic lepšího. Sice ho jednou za čas navštívila Ebba, ale teď, když se jí narodilo miminko, její návštěvy řídly a on to chápal. Stačilo mu, že je kdykoli vítán u ní v Göteborgu a že to pozvání Ebba myslí opravdu upřímně. Ať si raději v létě vybere dovolenou Patrik, který má malé děti. On a Mellberg, dva staří partáci, stanici ohlíďají a postarají se o nová hlášení. Martin za nimi stejně ustavičně chodil a škádlil je, že přece musí „starouše“ občas zkontrolovat, ale Gösta si myslel, že si sem Martin chodí hlavně popovídat. Po Piině smrti se s žádnou novou ženou neseznámil a podle Gösty to byla škoda. Takový fajn kluk. A jeho dcera potřebovala i trochu ženské péče. Gösta sice věděl, že Annika, jejich sekretářka, se holčičky občas ujímá pod záminkou, aby si Tuva pohrála s její dcerou Leiou. Ale to nebylo tak úplně ono. Holčička potřebovala i maminku. Jenže Martin nebyl na nový vztah připravený, a tak se s tím nedalo nic dělat. Lásce se nedá poručit a sám Gösta za celý život miloval jen jedinou ženu. Jen měl pocit, že Martin je na něco takového ještě příliš mladý.

Najít novou lásku není snadné, to Gösta chápal. City se nedají vynutit, a když člověk žije v tak malém městečku, nabídka je poněkud omezená. Kromě toho Martin, než potkal Piu, byl tak trochu lamač ženských srdcí, takže by mu v některých případech nezbyvalo než vstoupit podruhé do stejné řeky. A podle Göstova názoru to na druhý pokus jen zřídka kdy fungovalo lépe než napoprvé. Ale co on o tom ví? Jeho životní láskou byla jeho manželka Maj-Britt, se kterou strávil celý svůj dospělý život. Před ní ani po ní nikoho neměl.

Z hloubání ho vytrhlo pronikavé zazvonění telefonu.

„Policejní stanice v Tanumshede.“

Soustředěně naslouchal hlasu na druhém konci.

„Hned přijedeme. Jakou máte adresu?“

Gösta si ji poznamenal, zavěsil a bez zaklepání vletěl do vedlejší místnosti.

Mellberg se s trhnutím probudil z hlubokého spánku.

„Co je, sakra?“ vyhrkl a zíral na Göstu.

Přehazovačka, kterou se marně snažil zakrýt pleš, se mu sesunula do čela, ale on ji rychle a zkušeně nahodil na správné místo.

„Ztracené dítě,“ řekl Gösta. „Čtyřleté. Od rána je pryč.“

„Od rána? A rodiče zavolali až teď?“ podivil se Mellberg a vyskočil ze židle.

Gösta se podíval na náramkové hodinky. Bylo něco po třetí.

Pohřešované děti nepatřily k obvyklým případům. V létě policisté řešili hlavně opilce, vloupání a krádeže, ublížení na zdraví a eventuálně pokusy o znásilnění.

„Oba si mysleli, že je holčička s tím druhým rodičem. Řekl jsem jim, že ihned přijedeme.“

Mellberg si obul boty, které měl položené vedle stolu. Jeho pes Ernst se také probudil, ale když zjistil, že se rozruch netýká ani procházky, ani ničeho k snědku, zase hlavu unaveně položil.

„Kde bydlí?“ zeptal se Mellberg a běžel za Göstou směrem ke garáži.

S funěním dorazil k autu.

„Na statku Bergových,“ odpověděl Gösta. „Tam, kde dřív bydleli Strandovi.“

„A sakra,“ vydechl Mellberg.

O tom starém případě jen slyšel a četl, protože k němu došlo dlouho předtím, než se Mellberg do Fjällbacky přistěhoval. Ale Gösta tu byl, když se to stalo. A celé mu to připadalo až příliš povědomé.

„Haló?“

Patrik si očistil ruku, než hovor přijal, ale telefon byl stejně celý od písku. Volnou rukou zamával na děti, aby přišly k němu, a nachystal balení sušenek a krabičku s nakrájenými jablky. Noel a Anton se na sušenky vrhli a prali se o ně, což skončilo tím, že celé balení spadlo do písku a většina sušenek se vysypala. Několik okolních rodičů je pozorovalo a Patrik úplně cítil, jak nad nimi ohrnují nos. Ne snad že by jim nerozuměl. Považoval sebe i Eriku za celkem způsobilé rodiče, a přesto dvojčata místy působila tak, jako by je vychovali vlci.

„Počkej, Eriko,“ řekl a s povzdechem posbíral pár sušenek a ofoukl z nich písek.

Noel s Antonem už snědli písku tolik, že jim troška navíc nijak neublíží.

Maja si vzala krabičku s jablky, položila si ji na klín a rozhlížela se po pláži. Patrik se díval na její útlá zádička a vlásky, které se jí na krčku vlhkem kroutily. Vypadala tak strašně hezky, i když se Patrikovi jako obvykle nepovedlo udělat jí culíček.

„Tak, už můžu mluvit. Jsme na pláži a zrovna jsme tu měli takový incident se sušenkami, který jsem musel vyřešit...“

„Aha,“ řekla Erika. „Ale jinak dobrý?“

„Jasně, všechno v pohodě,“ lhal a odrbával si přitom o plavky písek z rukou.

Noel a Anton vybírali z písku sušenky, chroupali je a zrníčka písku jim hlasitě křúpala mezi zuby. Nad nimi kroužil racek a číhal na nestřežený okamžik. Ale patrně si mohl nechat zajít chuť. Dvojčata dokázala celé balení spořádat v rekordním čase.

„Už jsme po obědě,“ řekla Erika. „Mám přijít za vámi?“

„To by bylo fajn,“ odpověděl Patrik. „Vzala bys s sebou prosím do termosky trochu kafe? Já jsem na něj v tom zmatku zapomněl.“

„Jasně. Tvoje přání je mi rozkazem.“

„Děkuju, miláčku, vůbec netušíš, jak velkou mám na to kafe teď chuť.“

S úsměvem hovor ukončil. Měl takové štěstí, že ho i po pěti společných letech a třech dětech hlas jeho ženy v telefonu dokázal rozněžnit. Erika byla to nejlepší, co ho kdy potkalo. Samozřejmě kromě dětí, ale na druhou stranu bez Eriky by je neměl.

„To byla máma?“ zeptala se Maja, otočila se k němu a zastínila si oči dlaní.

Panebože, z jistého úhlu se tolik podobala své matce. Patrika to velmi těšilo. Erika byla podle jeho názoru nejkrásnější na světě.

„Ano, to byla máma, přijde za námi.“

„Hurá!“ zvolala Maja.

„Moment, volají mi z práce, rychle to vyřídím,“ řekl Patrik a prstem od písku zmáčkl tlačítko se zeleným sluchátkem.

Na displeji se ukázalo „Gösta“ a Patrik věděl, že by ho kolega o dovolené nerušil, kdyby se to netýkalo něčeho důležitého.

„Ahoj Gösto,“ ohlásil se, „vydrž chvíli. Majo, dala bys klukům taky jablíčko? A seber prosím tě Noelovi tu tyčku od lízátka, kterou si právě strká do pusy... Děkuju, беруško.“

Opět si přiložil telefon k uchu.

„Promiň, Gösto, teď už tě poslouchám, jsem s dětmi na pláži v Sälviku a vládne tu mírný chaos...“

„Omlouvám se, že tě ruším na dovolené,“ začal Gösta, „ale říkal jsem si, že bys asi chtěl vědět, že jsme dostali hlášení o pohřešovaném dítěti. Jde o malou holčičku a je pryč už od rána.“

„Cože? Sakra. Od rána?“

„Bližší informace zatím nemáme, ale právě s Mellbergem jedeme k jejím rodičům.“

„A kde bydlí?“

„To je právě to. Zmizela ze statku Bergových.“

„Ó bože,“ vydechl Patrik a najednou se do něj dala zima. „Nebydlela tam i ta Stella Strandová?“

„Ano, přesně ten statek to je.“

Patrik sledoval, jak si jeho vlastní děti pro změnu celkem pokojně hrají na písku. Při pouhém pomyslení na to, že by se některé z nich ztratilo, se mu udělalo nevolno. Nijak dlouho se nerozmyslel. I když to Gösta neřekl přímo, Patrik pochopil, že by se mu hodila pomoc někoho jiného než Mellberga.

„Přijedu za vámi,“ řekl. „Erika se asi za čtvrt hodiny vrátí a pak hned vyrazím.“

„Víš, kde to je?“

„Jasně,“ odpověděl Patrik.

Jistě že věděl, kde statek leží. Poslední dobou se o něm doma naposlouchal až dost.

Patrik zmáčkl tlačítko s červeným sluchátkem a cítil, jak se mu svírá žaludek. Předklonil se a přivinul si všechny tři děti do náruče. Bránily se a Patrik byl nakonec od písku od hlavy až k patě. Ale ani v nejmenším mu to nevadilo.

„Vypadáš trochu legračně,“ řekla Jessie.

Odhrnula si vlasy, které jí vítr neustále foukal do obličeje.

„Jak to, legračně?“ zeptal se Sam a přimhouřil oči proti slunci.

„No... ty nevypadáš zrovna jako nějakej... námořnickej týpek.“

„A jak podle tebe takovej námořnickej týpek vypadá?“
Sam pootočil volantem a vyhnul se plachetnici.

„No však víš, jak to myslím. Takovej ten, co má mokasíny se štrápcem, námořnický modrý kratásky, tričko s límečkem a přes ramena uvázaný svetr s výstřihem do věčka.“

„A ještě námořnickou čepici, ne?“ Sam se mírně pousmál.
„Co ty vůbec o námořnících víš? Vždyť seš na moři skoro poprvý.“

„To jo, ale viděla jsem to ve filmu. A na fotkách v časopisech.“

Sam předstíral, že nechápe, o co Jessie jde. Jasně že nebyl

žádný námořnický typ. Měl roztrhané oblečení, vlasy černé jako havran a černě podmalované oči. A ty jeho nehty. Černé a okousané. Ale Jessie to nemyslela jako kritiku. Sam byl ten nejhezčí kluk, jakého kdy viděla.

S tím námořníkem asi plácla pěknou hloupost. Jakmile otevřela pusy, okamžitě z ní vyšlo něco hloupého. Na všech internátních školách, které vystřídala, jí to pořád opakovali. Že je hloupá. A ošklivá.

A měli pravdu, to si Jessie uvědomovala.

Byla tlustá a neohrabaná, obličej měla posetý uhry a vlasy si mohla mýt, jak často chtěla, a stejně vypadaly pořád mastné. Jessie vhrkly do očí slzy a ona rychle zamrkala, aby si Sam ničeho nevšiml. Nechtěla se před ním ztrapnit. Byl to její úplně první přítel. Stal se jím hned toho dne, kdy ji oslovil ve frontě před stánkem v centru. Když jí řekl, že ví, kdo Jessie je, a ona pochopila, kdo je on.

A kdo je jeho matka.

„Sakra, všude je takovejch lidí,“ řekl Sam a rozhlížel se po zátoce, kde nebudou uvázané nebo zakotvené dva či tři čluny.

Většina pláží byla obsazená už během dopoledne.

„Debilní turisté,“ zamumlal.

Podářilo se mu najít úzký záliv v závětrí na zadní straně ostrůvku Långskär.

„Tady přistaneme. Vyskočíš s lanem na břeh?“

Sam ukázal na lano ležící na přídi člunu.

„Jestli vyskočím?“ zopakovala Jessie.

Skákání všeobecně nepatřilo k věcem, které provozovala. A už vůbec nehodlala skákat ze člunu na kluzkou skálu.

„To bude v pohodě,“ řekl Sam klidně. „Zastavím těsně u břehu. Dřepneš si na příd' a pak vyskočíš na břeh. To půjde hladce. Věř mi.“

Věř mi. Copak je to možné? Věřit někomu? Samovi?

Jessie se zhluboka nadechla, vyškřábala se na příd', pevně uchopila lano a sedla si na bobek. Jakmile se přiblížili k ostrůvku, Sam zařadil zpátečku, zabrzdil a člun pomalu a hladce

klouzal ke skále, u které se měli vylodit. Jessie k vlastnímu překvapení vyskočila ze člunu a měkce dopadla na skálu. Lano stále držela v ruce.

Dokázala to.

Za poslední dva dny byli v obchodním domě Hedemyrs už počtvrté. Jenže v Tanumshede se nic moc jiného dělat nedalo. Khalil a Adnan bloumali v prvním patře mezi regály s oblečením a domácími potřebami. Khalil cítil v zádech pohledy okolí. Už ho to ani nerozčilovalo. Zpočátku mu to bylo nepříjemné, nevěděl, jak těm pohledům a podezřívavosti čelit. Teď už se smířil s tím, že zkrátka vyčnívají. Nevypadají jako Švédi, nemluví jako Švédi, nepohybují se jako Švédi. On by asi taky zíral, kdyby potkal Švéda v Sýrii.

„Na co čumíš, sakra?“ sykl Adnan arabsky na dámu kolem sedmdesátky, která na ně upřeně civěla.

Patrně si hrála na policajtku a dohlížela na ně, aby nic neukradli. Khalil by jí rád vysvětlil, že by si nikdy nevzali nic, co jim nepatří. Že by je to ani ve snu nenapadlo. Že je k něčemu takovému doma nevedli. Ale když si dáma odfrkla a zamířila ke schodům do přízemí, uvědomil si, že je to marné.

„Co si o nás, sakra, myslí? Je to pořád dokola.“

Adnan arabsky nadával a rozhazoval přitom rukama, až málem shodil lampu z vedlejšího regálu.

„Ať si myslí, co chtějí. Asi ještě v životě neviděli Araba...“

Nakonec se mu podařilo přimět Adnana k úsměvu. Adnan byl o dva roky mladší, bylo mu teprve šestnáct a Khalilovi připadal pořád jako malý kluk. Nedokázal své pocity ovládat, naopak ony ovládaly jeho.

Khalil už se dlouho necítil jako kluk. Už od toho dne, kdy mu bomba zabila mámu a mladší brášky. Při pouhém pomyšlení na Bilala a Táríka mu do očí vhrkly slzy a Khalil zamrkal, aby si jich Adnan nevšiml. Bilal pořád vymýšlel nějaké lumpárny, ale byl takový smíšek, že se na něj nikdo nedokázal zlobit. Tárík neustále něco četl a byl velmi zvěda-

vý, všichni mu předpovídali velkou budoucnost. Jediný okamžik a už tu nebyli. Našli je v kuchyni, máma kryla chlapce vlastním tělem. Ale ochránit je nedokázala.

Zatnul ruce v pěst, rozhlížel se kolem sebe a uvažoval o svém nynějším životě. Dny trávil v malé místnosti v uprchlickém středisku nebo se toulal po ulicích tohoto podivného městečka, kde se ocitli. Bylo tak tiché a pusté, žádné pachy, zvuky ani barvy.

Švédové žili ve svém vlastním světě, sotva se navzájem pozdravili, a když se je někdo odvážil oslovit, zatvářili se skoro bojácně. A mluvili strašně potichu a bez jakýchkoli gest.

Adnan s Khalilem se vydali po schodech dolů a vyšli do letního vedra. Zůstali stát na chodníku před obchodním domem. Každý den tentýž problém. Čím se zaměstnat. Zdi v uprchlickém středisku jako by se k nim přibližovaly a pokoušely se je zadusit. Khalil nechtěl být nevděčný. Tato země mu poskytla střechu nad hlavou a dostatek jídla. A bezpečí. Tady žádné bomby nepadaly. Tady nemusel žít v hrůze před vojáky a teroristy. Ale i když byl v bezpečí, stejně bylo těžké žít svůj život v naprosté nejistotě, co bude dál. Nemít doma nic svého, nemít co dělat, žádný cíl.

To není život. Jen přežívání.

Adnan si vedle něj povzdechl. Mlčky zamířili zpátky ke středisku.

Eva stála jako zkamenělá, paže pevně obemknuté kolem těla. Peter neustále pobíhal z místa na místo. Všechno prohledal už čtyřikrát nebo pětkrát. Díval se pod příkrývky, odsouval krabice, neustále na Neu volal. Eva však věděla, že je to marné, Nea tu není. Celou svou bytostí si uvědomovala její nepřítomnost.

Přimhouřila oči a v dálce zachytila jakousi tečku. Zvětšovala se, a jak se blížila, Eva viděla, že má bílou barvu. Konečně přijíždí policie. Za chvíli už Eva zřetelně rozeznávala modré a žluté pruhy na autě a měla pocit, jako by padala do propasti. Její dcera zmizela. Jede sem policie, protože Nea je

pryč. Už od rána. Mozek se to usilovně snažil zpracovat. Že je pryč už od rána. Jak mohli být tak špatní rodiče a nevšimnout si, že je jejich čtyřletá dcera celý den pryč?

„To vy jste nám volala?“

Z policejního auta vystoupil starší muž se stříbřitě šedými vlasy a vydal se k ní. Eva němě přikývla a on jí podal ruku.

„Gösta Flygare. A tohle je Bertil Mellberg.“

Druhý policista přibližně stejného věku, ale výrazně korpulentnější, k ní také napřáhl pravici. Hojně se potil a rukávem košile si otíral čelo.

„Je tu váš muž?“ zeptal se ten štíhlejší, sešlejší policista a rozhlédl se po statku.

„Petere!“ zavolala Eva a vyděsilo ji, jak slabě se její hlas ozývá.

Zkusila to znovu a Peter se vyřítit z lesa.

„Našlas ji?“ vykřikl.

Všiml si policejního auta a celý schlípl.

Všechno jí připadalo tak neskutečné. To přece nemůže být pravda. Každým okamžikem se probudí a s úlevou zjistí, že se jí to jen zdálo.

„Mohli bychom to probrat u šálku kávy?“ navrhl Gösta klidným hlasem a vzal Evu za paži.

„Ano, pojdte dál, sedneme si v kuchyni,“ řekla a vyrazila napřed.

Peter zůstal stát na dvoře, dlouhé paže svěšené podél těla. Eva věděla, že Peter chce pokračovat v hledání, ale neměla sílu podstoupit ten rozhovor sama.

„Petere, pojd’.“

Těžkým krokem je následoval do domu. Eva se dala do vaření kávy, stála k policistům zády, ale celou dobu si uvědomovala jejich přítomnost. Jako by jejich uniformy zaplňovaly celou místnost.

„Dáte si mléko? Cukr?“ zeptala se bezmyšlenkovitě a oba přikývli.

Nachystala mléko i cukr a její manžel se pořád nehnul ze dveří.

„Posad se,“ řekla mu trochu příkře a on ji poslechl.

Automaticky připravila na stůl hrnky, lžičky a balení sušenek s čokoládovou náplní, které našla ve spíži. Nea tyto sušenky milovala. Při tom pomýšlení sebou Eva trhla a upustila lžičku na zem. Gösta se předklonil, aby ji zvedl, ale ona byla rychlejší. Položila ji do dřezu a vytáhla ze zásuvky čistou.

„Neměli byste se začít ptát?“ poznamenal Peter s pohledem upřeným na své ruce. „Je pryč už od rána, každá vteřina se počítá.“

„Ať si vaše paní v klidu sedne a pak začneme,“ odpověděl Gösta a kývl na Evu.

Ta jim nalila kávu a posadila se.

„Kdy jste holčičku viděli naposledy?“ zeptal se tlustý policista a natáhl se pro sušenku.

V Evě se vzdmul vztek, v hlavě jí hučelo. Nabídla jim sušenky, protože se to tak dělává, když přijde návštěva, ale úplně šlela z toho, že si ten chlap dovoluje vyptávat se na Neu, a přitom si pochutnává na čokoládové sušence.

Zhluboka dýchala, věděla, že se chová iracionálně.

„Včera večer. Šla spát jako obvykle. Má vlastní pokoj, přečetla jsem jí pohádku na dobrou noc a pak jsem zhasla a zavřela dveře.“

„A pak už jste ji neviděli? Nevzbudila se během noci? Nikdo z vás se na ni nešel podívat? Nic jste neslyšeli?“

Gösta mluvil tak přívětivě, že se Eva téměř dokázala povznést nad druhou sušenku, kterou si jeho kolega vzal.

Peter si odkašlal.

„Ne, ona spí celou noc sama. Ráno jsem vstal jako první, chystal jsem se s traktorem do lesa, rychle jsem do sebe hodil kafe a chleba a hned jsem vyrazil.“

Mluvil prosebným tónem. Jako by se z toho, co řekl, dala vyvodit nějaká odpověď. Eva se k němu natáhla a pohládila ho po ruce. Byla stejně studená jako ta její.

„Takže jste Linneu neviděl? Když jste vstával?“

Peter zavrtěl hlavou.

„Ne, dveře do pokoje měla zavřené. A já se kolem plížil po špičkách, abych ji nevbudil. Chtěl jsem nechat Evu ještě chvíli spát.“

Eva mu stiskla ruku. To byl celý Peter. Vždycky tak ohleduplný. Neustále na ni a na Neu myslel.

„A vy, Evo? Řekněte nám, co jste ráno dělala vy.“

Z Göstova jemného hlasu jí bylo do pláče.

„Probudila jsem se pozdě, až v půl desáté. Ani nevím, kdy jsem naposledy spala takhle dlouho. V celém domě bylo ticho a já jsem se hned šla podívat za Neou. Dveře do pokoje byly otevřené a postel rozestlaná. Nea nikde a já jsem prostě předpokládala, že...“

Eva vzlykla. Peter položil druhou ruku přes jejich dvě spojené a stiskl je.

„Předpokládala jsem, že odjela ráno s Peterem do lesa. Má to hrozně ráda a jezdí s ním často. Takže mi na tom nepřišlo nic zvláštního, ani na vteřinu mě nenapadlo, že by...“

Eva už se neubránila slzám. Volnou rukou si je otřela.

„Já bych si myslel totéž,“ řekl Peter a Eva opět ucítila, jak jí stiskl ruku.

Věděla, že má Peter pravdu. Ale stejně. Kdyby jen...

„Nemá nějakého kamaráda, ke kterému by mohla jít?“ zeptal se Gösta.

Peter zavrtěl hlavou.

„Ne, hraje si jen tady na statku. Nikdy nezašla za hranice našeho pozemku.“

„Všecko je jednou poprvé,“ prohlásil ten tlustý policista. Doposud seděl mlčky a jen chroupal sušenky, a tak Eva skoro nadskočila. „Třeba zabloudila v lese.“

Gösta se na Bertila Mellberga podíval pohledem, ze kterého Eva nebyla moudrá.

„Zorganizujeme pátrací skupinu,“ řekl.

„To si myslíte? Že zabloudila v lese?“

Les neměl konce. Z pouhého pomyšlení, že by se v něm Nea mohla ztratit, se jí zvedal žaludek. Nikdy si kvůli tomu nedělali starosti. A ona tam nikdy sama nechodila. Ale možná

to od nich bylo bláhové. Bláhové a nezodpovědné. Nechat čtyřletou holčičku volně běhat po statku hned u hlubokého lesa. Nea se ztratila a je to jejich chyba.

Gösta jako by jí četl myšlenky.

„Jestli je v lese, najdeme ji. Obvolám pár lidí a okamžitě začneme s pátráním. Během hodiny dáme dohromady pátrací skupinu, abychom maximálně využili denního světla.“

„Přežije noc venku?“ hlesl Peter.

V obličeji byl mrtvolně bledý.

„V noci je pořád teplo,“ uklidňoval ho Gösta. „Určitě nezmrzne, ale samozřejmě uděláme všechno pro to, abychom ji našli, než se setmí.“

„Co měla na sobě?“ zeptal se Bertil Mellberg a vzal si z talíře poslední sušenku.

Gösta se zatvářil překvapeně.

„To je dobrá otázka. Víte, jaké oblečení měla na sobě, když zmizela? I když jste ji ráno neviděli, možná byste se mohli podívat, jestli nějaké věci chybí?“

Eva přikývla, vstala a vydala se nahoru do Neina pokoje. Konečně něco konkrétního, čím může přispět.

U dveří však zaváhala. Zhluboka se nadechla a pak se odhodlala je otevřít. Uvnitř vypadalo všechno jako obvykle. Až se jí z toho svíralo srdce. Růžová tapeta s hvězdičkami, kterou Nea před časem svými nenechavými prstíky tu a tam oloupala. Plyšová zvírátká na hromadě v nohách postele. Povlečení s Elsou z *Ledového království*. Figurka Olafa, kterou měla Nea vždycky položenou na polštáři. Na ramínku pověšený... Eva se zarazila. Už přesně věděla, co má Nea na sobě. Pro jistotu se ještě podívala do skříně a rozhlédla se po pokoji. Ne, nikde nebyl. Pospíchala dolů.

„Má na sobě kostým Elsy.“

„A jak takový kostým vypadá?“ zeptal se Gösta.

„Jsou to modré princeznovské šaty. Na prsou mají obrázek princezny. Elsy, z filmu *Ledové království*. Nea *Ledové království* miluje. Určitě má na sobě i kalhotky s obrázkem z toho filmu.“

Eva si uvědomila, že věci, které jí jako matce malé holčičky připadají samozřejmé, jsou pro někoho jiného zcela neznámé. Ona sama ten film slyšela a viděla snad stokrát, Nea si ho pouštěla aspoň dvakrát denně, každý den, celý rok. Zbožňovala ho ze všech nejvíc a uměla předvést celý výstup k písničce *Najednou*. Eva spolkla slzy. Měla živě před očima, jak Nea víří po místnosti v modrých šatech a dlouhých bílých rukavicích, které ke kostýmu patřily, tančí a zpívá celý text. Kam se poděla? A proč tu oni jen tak sedí?

„Jdu to obvolat a pustíme se do hledání,“ řekl Gösta, jako by slyšel její němý křik.

Eva jen přikývla. Znovu se podívala na Petera. Oběma běžely hlavou tytéž temné myšlenky.

Bohuslän 1671

Bylo podmračené listopadové ráno a Elin Jonova s dcerou se na rozhrkaném povoze tetelily zimou. Fara, k níž se blížily, jí ve srovnání s jejím a Perovým domečkem v Oxnäsu připadala jako zámek.

Britta měla štěstí. Odjakživa ho měla. Otec se v její mladší sestře viděl a v dětství jí nikdy nic neodepřel. Vůbec nepochyboval o tom, že se jednou dobře vdá. A měl pravdu. Britta se provdala za kněze a nastěhovala se k němu na faru. Zatímco Elin se musela spokojit s rybářem Perem. Ale Elin se tím netrápila. Per byl sice chudý, ale hodnějšího člověka aby na tomto světě pohledal.

Při pomýšlení na Pera jí hrud' zavalila jakási tíha. Ale Elin se narovnal a dodala si odvahy. Nemělo cenu zbytečně prolévat slzy nad něčím, co nemohla změnit. Bůh na ni seslal zkoušku a jí i Mártě teď nezbyvalo než žít dál bez Pera.

Musela uznat, že Britta jim prokázala velké dobrodiní, když oběma nabídla střechu nad hlavou a Elin místo služky na faře. A přesto ji prostoupil velmi nepříjemný pocit, jakmile Lars Larsson s koněm a povozem naloženým jejich skrovným majetkem vjel na dvůr fary. Britta nikdy nebyla hodné dítě a Elin pochybovala, že s věkem nastala změna k lepšímu. Ale nemohla si dovolit její nabídku odmítnout. Domek s pozemkem na břehu moře měli jen propachtovaný a po Perově smrti jim sedlák sdělil, že je v něm nechá bydlet do konce měsíce, ale pak se musí vystěhovat. Jako chudá vdova bez domova a obživy byla závislá na dobré vůli ostatních. A o Brittině manželu Prebenovi, knězi v Tanumshede, slyšela, že je to hodný a laskavý muž. Viděla ho jen na mších, na svatbu ji nepozvali a samozřejmě nemohlo být řeči o tom, aby Elin s rodinou sestru na faře navštívila. Ale Preben měl tak vlídné oči.

Když se povoz zastavil a Lars zabručel, aby si vystoupily, Elin k sobě Märtu na okamžik pevně přitiskla. Bude to dobré, namlouvala si. Ale vnitřní hlas jí říkal něco docela jiného.

MARTIN OPĚT ROZHOUPAL houpačku. Tuva vesele výskala a on se neubráníl úsměvu.

Každý den mu bylo o trochu líp. Martin si uvědomoval, že je to hlavně Tuvinou zásluhou. Ve školce teď měla prázdniny, on si vzal pár týdnů dovolenou a trávili spolu každičkou vteřinu. A oběma to prospívalo. Od té doby, co Pia zemřela, spala Tuva u něj v posteli a každý večer usínala s tváří na jeho hrudi, většinou uprostřed nějaké pohádky. Když si byl Martin jistý, že spí, vyplížil se z pokoje a ještě hodinu nebo dvě se díval na televizi, přitom upíjel uklidňující čaj, který si koupil v obchodě se zdravou výživou. V zimě se mu spánek zcela vyhybal a Annika mu poradila, aby zkusil nějaký přírodní přípravek na uklidnění. Martin nevěděl, jestli je to jen placebo efekt, anebo to opravdu účinkuje, ale každopádně konečně mohl zase spát. A v tom byl možná ten hlavní rozdíl. Díky tomu dokázal zármutek zvládnout, i když ho provázel ve dne v noci. Ale už nebyl tak palčivý, a Martin si dokonce mohl dovolit na Piu pomyslet, aniž by se zhroutil. Snažil se o ní mluvit s Tuvou. Vyprávěl jí o ní a ukazoval jí fotky. Tuva byla tak maličká, když Pia zemřela, že se na maminku vůbec nepamatovala, a tak jí chtěl předat co nejvíc vzpomínek.

„Tati, houpej víc!“

Martin strčil do houpačky větší silou, ta létala výš a výš a Tuva nadšeně výskala.

Tmavé vlasy jí vlály kolem obličeje a on si jako už tolikrát předtím říkal, jak neuvěřitelně se podobá Pie. Vytáhl telefon, že si ji natočí, a trochu zacouval, aby Tuva byla v záběru celá. Patami do něčeho narazil a ozval se hlasitý jekot. Zděšeně se ohlédl a uviděl asi roční dítě s lopatičkou od písku, které řvalo, jako by ho na nože brali.

„Jé, promiň,“ zoufale se omlouval, klekl si k němu a snažil se ho ukonejšit.

Rozhlédl se kolem sebe, ale nikdo z dospělých nejevil snahu se k nim přiblížit, a tak Martin usoudil, že k chlapečkovi nepatří.

„No tak, to bude dobrý, hned mámu nebo tátu najdeme,“ tišil kloučka, který ječel čím dál víc.

Opodál uviděl u křoví telefonovat ženu asi stejně starou jako on. Čekal, jestli se na něj podívá, ale vypadala rozčileně, mluvila našťvaným tónem a rozhazovala přitom rukama. Zamával na ni, ale ona si ho stále nevšímala. Nakonec se obrátil k Tuvě, která se už skoro dohoupala, protože jí nikdo nepomáhal.

„Počkej tady chvílku, já jen donesu to miminko k jeho mamince.“

„Táta miminko nakopnul,“ řekla Tuva spokojeně a Martin prudce zavrtěl hlavou.

„Ne, táta miminko nenakopnul, táta... ale co, to proběreme pak.“

Zvedl křičící dítě do náruče a doufal, že stihne dojít k jeho matce, než ta zjistí, že jejího syna nese cizí muž. Ale nemusel mít strach, žena byla tím telefonátem zjevně naprosto pohlcená. Martina to trochu podráždilo, když ji sledoval, jak stále mluví a gestikuluje. Možná by si mohla svého dítěte trochu všímat. Chlapeček teď řval tak, že Martinovi málem praskly ušní bubínky.

„Pardon?“ řekl, když k ženě došel, a ona uprostřed věty zmlkla.

V očích měla slzy a po tvářích se jí táhly černé pruhy rozmazané řasenky.

„Musím končit, TVŮJ syn brečí!“ řekla a típla hovor.

Osušila si oči a vztáhla ruce k chlapečkovi.

„Promiňte, couval jsem a omylem jsem do něj vrazil,“ omlouval se Martin. „Myslím, že mu nic není, ale asi se trochu lekl.“

Žena chlapečka objala.

„To nic, v tomhle věku se děti cizích lidí bojí,“ odpověděla a zamrkala, aby se zbavila posledních slz.

„Není vám nic?“ zeptal se a všiml si, že se začervenala.

„Uf, panebože, to je ale trapas, takhle tu brečím za bílého dne, a ani jsem pořádně nehlídala Jona. Pardon, musím vám připadat jako ta nejhorší matka na světě.“

„Ne, kdepak, tak to vůbec neberte, jemu se nic nestalo, já jen doufám, že vy jste v pořádku?“

Nechtěl vyzvídat, ale ona vypadala opravdu zoufale.

„No nikdo neumřel nebo tak, to jen můj bývalý partner se chová jako blbec. Jeho novou přítelkyni evidentně nezajímají jeho ‚závazky‘, a tak právě zrušil ty tři dny, kdy měl mít Jona u sebe, a omlouvá to tím, že se Madde těšila, jak spolu stráví nějaký čas sami.“

„To je ale ubohost,“ pronesl Martin a cítil, jak ho to naštválo. „Hajzl jeden.“

Usmála se na něj a on si všiml, že mu pohled sklouzává k jejím dolíčkům ve tvářích.

„A co vy?“

„Já jsem v pohodě,“ odpověděl a ona se zasmála.

„Ne, myslím, které je vaše?“

Kývla směrem ke hřišti a on se plácl do čela.

„Aha, jasně. To jste myslela. Je to tamhle ta holčička na houpačce, která právě teď vypadá dost naštvaně, že tam jen tak sedí a nikdo ji nehoupe.“

„No tak to byste ji měl radši jít pohoupat. Nebo tu má i maminku?“

Martin se začervenál. Ona s ním flirtuje? Přistihl se při tom, že v to vlastně doufá. Nevěděl, co jí odpovědět, ale došel k tomu, že bude nejlepší říct jí to na rovinu.

„Ne, já jsem vdovec,“ řekl.

Vdovec. Znělo to, jako by byl osmdesátiletý stařec, a ne mladý otec.

„Ježíši, promiňte,“ vyhrkla a zakryla si ústa rukou. „To jsem celá já, dělám tu hloupé vtípky o tom, že přece nikdo neumřel.“

Položila mu ruku na paži a on se na ni chlácholivě usmál. Cítil, že ji nechce vidět smutnou nebo v rozpacích, chtěl, aby se smála. Chtěl znovu vidět ty její dolíčky.

„To je v pohodě,“ ujistil ji a jí se zjevně ulevilo.

Tuva za ním volala „Tatiii!“ , čím dál hlasitěji a nekompromisněji.

„Asi byste už měl běžet dcerušku pohoupat,“ podotkla ona a utřela Jonovi z obličeje nudle a písek.

„Třeba se tu zase někdy potkáme?“ navrhl Martin.

Sám slyšel, s jakou nadějí to vyslovil. Ona se na něj usmála a dolíčky ve tvářích se jí ještě prohloubily.

„Jasně, chodíme sem často. Asi sem půjdeme zase zítra,“ odpověděla, on radostně přikývl a pozadu vykročil za Tuvou.

„Tak to se určitě potkáme,“ řekl a snažil se svůj úsměv trochu krotit.

Pak ucítil, jak patami do něčeho vrazil. Následoval pronikavý jekot. Od houpačky uslyšel, jak si Tuva povzddechla.

„Ale tati...“

Uprostřed nastalého zmatku mu zazvonil telefon a on ho vyrval z kapsy. Na displeji svítilo „Gösta“.

„Kde jste ji vyhrabali?“

Marie odstrčila ženu, která jí poslední hodinu cosi patlala na obličej, a podívala se na režiséra Jörgena Holmlunda.

„Yvonne je strašně šikovná,“ bránil se Jörgen tím svým protivně roztřeseným hlasem. „Pracovala se mnou na většině mých filmů.“

Yvonne za ní zavzlykala. Bolest hlavy, která Marii sužovala už od příchodu do karavanu, se ještě zhoršila.

„Mám působit do nejmenšího detailu jako Ingrid, v každé scéně. Ingrid byla vždycky bez chybičky. Nemůžu vypadat jako někdo z rodiny Kardashianových. Konturování obličeje, něco tak ohavného jsem v životě neslyšela! Mám dokonalé rysy, žádné konturování, sakra, nepotřebuju!“

Ukázala si na obličej, kde se střídaly bílé a tmavě hnědé plochy.

„To se rozetře do ztracena, takhle to vypadat nebude,“ hlesla Yvonne tak potichu, že ji Marie skoro neslyšela.

„Na to vám kašlu. Moje tvář žádné úpravy nepotřebuje!“

„Jsem si jistý, že to Yvonne může předělat,“ řekl Jörgen. „Tak, abys byla spokojená.“

Na čele mu vyrazil pot, přestože v karavanu byl příjemný chládek.

Celý početný štáb filmařů včetně produkce měl zázemí v TanumStrandu, turistickém a konferenčním komplexu mezi Fjällbackou a Grebbestadem, ale při natáčení exteriérů byly šatny a maskérna přechodně umístěné v karavanech.

„Fajn, sundejte to, předělejte to a pak se uvidí,“ řekla a neubránila se úsměvu, když viděla, jak se Yvonne ulevilo.

Na začátku své kariéry v Hollywoodu se Marie podřizovala vůli ostatních, udělala všechno, o co ji požádali. Ale dnes už byla jiná. A sama nejlíp věděla, jak svou filmovou postavu ztvárnit. Jak má vypadat.

„Nejpozději za hodinu musíme být hotoví,“ oznámil jí Jörgen. „Tento týden budeme točit ty jednodušší scény.“

Marie se k němu otočila. Yvonne z ní během deseti vteřin vlhčeným ubrouskem setřela hodinovou práci a Marie teď měla tvář čistou a nenalíčenou.

„Chceš říct, že tento týden natočíte ty levnější scény? Myslela jsem, že financování máte vyřešené.“

Ač se snažila to zakrýt, do hlasu se jí vkradly obavy. Tohle nebyl jeden z těch samozřejmých filmových projektů, kde se investoři předhánějí, kdo do něj vloží peníze. Situace ve švédském filmu se změnila, upřednostňovaly se komornější produkce a dražší snímky šly stranou. Už několikrát natáčení málem ztroskotalo.

„Pořád se vedou diskuse... o prioritách...“ Zase ten nervózně rozklepaný hlas. „Ale s tím si nemusíš dělat starosti. Soustřeď se na to, abys odvedla perfektní výkon v těch scénách, které natočíme. Na nic jiného nemysli.“

Marie se otočila zpátky k zrcadlu.

„Několik novinářů s tebou chce udělat rozhovor,“ pokračoval Jörgen. „O tvých vazbách na Fjällbacku. A o tom, že se sem vracíš po třiceti letech. Chápu, že to pro tebe možná je... citlivé téma, mluvit o minulosti, ale mohla bys...“

„Domluv to s nimi,“ odpověděla Marie s pohledem upřeným do zrcadla. „Nemám co skrývat.“

Za ta léta se naučila, že každá publicita je dobrá. Usmála se na sebe do zrcadla. Zdálo se, že to zatracené bolení hlavy snad konečně přejde.

Èrika vystřídala Patrika, sbalila děti a pomalu se vydali do kopce domů. Patrik vystřelil, jakmile dorazila, a ona v jeho očích zachytila ustaraný záblesk. Erika mu rozuměla. Představa, že by se jejich dětem něco stalo, jí připadala stejně děsivá jako pád do propasti.

Když došli domů, pořádně je opusinkovala. Uložila dvojčata k odpolednímu spánku a Maje pustila *Ledové království*. Konečně se mohla usadit v pracovně. Jakmile jí Patrik pověděl, ze kterého statku dívka zmizela, a zmínil ten děsivý fakt, že je i stejně stará, posedla ji naléhavá potřeba ponořit se do svých materiálů. Zdaleka se ještě necítila připravená pustit se do psaní, ale stůl měla zavalený složkami, kopiemi novinových článků a rukou psanými poznámkami o Stellině smrti. Chvilku jen tak seděla a dívala se na ty hromady papírů. Prozatím jen shromažďovala fakta jako křeček, o strukturu, řád a výběr se dosud nestarala. To byl další krok na dlouhé a spletité cestě k hotové knize. Vzala do ruky okopírovaný novinový článek a prohlížela si dvě dívky na černobílé fotografii. Helen a Marie. Mrzuté, temné pohledy. Nedalo se určit, jestli jim z očí číší hněv, nebo děs. Nebo zlo, jak mnozí tvrdili. Ale ta myšlenka, že by děti mohly být zlé, se Erice přičíla.

Takovéto dohady se objevovaly u všech známých zločinů spáchaných dětmi. Mary Bellová, které bylo teprve jedenáct, když zabila dvě děti. Vrazi tříletého Jamese Bulgera. Pauline Parkerová a Juliet Hulmeová, dvě dívky z Nového Zélandu,

jež zavraždily Paulininu matku. Erika milovala film *Nebeská stvoření*, který na základě této události natočil Peter Jackson. Později lidé často říkali věci jako: „Ona byla odjakživa děsivé dítě.“ Nebo: „Odmalička mu z očí koukalo zlo.“ Sousedi, přátelé, dokonce i rodina se k tomu ochotně vyjadřovali a poukazovali na faktory, které svědčily o jakémsi vrozeném zlu. Ale dítě přece nemůže být zlé? To už Erika víc věřila tomu, co si někde přečetla, že „zlo je absence dobra“. A že děti zcela jistě mají vrozené sklony k jednomu či k druhému pólu. A ty se pak v závislosti na prostředí a výchově posilují, nebo zmírňují.

Proto si o těch dvou dívkách na fotce musela zjistit co nejvíc. Kdo byly Marie a Helen? Jak vyrůstaly? Nehodlala se spokojit s tím, jak působily navenek, možná ještě víc ji zajímalo, co se dělo u nich doma za zavřenými dveřmi. Jaké hodnoty jim rodiče vštěpovali? Chovali se k nim dobře, nebo špatně? Co se naučily o světě, než nastal ten příšerný den roku 1985?

Obě dívky po čase své přiznání odvolaly a od té doby trvaly na své nevině. I když byla většina lidí přesvědčená o tom, že čin spáchaly, o jejich vině panovala spousta dohadů. Co když za Stellinu smrt mohl někdo jiný, kdo toho dne jen využil příležitosti? A co když se taková příležitost objevila i teď? Nemohla být náhoda, že ze stejného statku zmizela stejně stará dívka. To přece bylo zcela nepravděpodobné. Mezi minulostí a přítomností musí existovat nějaká spojitost. Co když policii tehdy unikla nějaká stopa a tentýž vrah teď z nějakého důvodu udeřil znovu? Třeba ho inspiroval Mariin návrat? A v tom případě proč? Hrozí snad nebezpečí dalším holčičkám?

Kéž by toho už stihla probádat víc. Erika vstala ze židle. Bylo tu dusno a ona se natáhla přes stůl a otevřela okno dokořán. Venku šel život dál, jako by se nic nestalo. Ozývaly se zvuky léta. Křik a smích dětí na pláži pod kopcem. Skřeky racků nad mořem. Vítr šumící v korunách stromů. Venku panovala idyla. Ale Erika ji vůbec nevnímala.

Opět se posadila a pustila se do třídění nashromážděných materiálů. S rozhovory ještě ani nezačala. Měla dlouhý seznam lidí, se kterými si chtěla promluvit, a Marie a Helen figurovaly samozřejmě na prvním místě. S Helen už se snažila navázat kontakt, poslala jí několik vzkazů, ale odpovědi se nedočkala, a napsala i Mariině PR agentuře. Před sebou na stole měla kopie všemožných rozhovorů s Marií, které se Stellina případu týkaly, a tak nepředpokládala, že by s ní herečka odmítla mluvit. Všeobecné mínění bylo spíš takové, že by se Mariina kariéra nerozvinula do takových výšin, kdyby po několika vedlejších rolích v méně významných filmech do tisku nepronikla zpráva o její minulosti.

Erika se při psaní svých předchozích knih o skutečných vraždách naučila, že všichni lidé mají vrozenou potřebu se vyprávět, podělit se o svůj příběh. Téměř bez výjimky.

Zapnula si zvuk na telefonu, kdyby se jí třeba ozval Patrik. Ale patrně bude zavalen prací a nebude mít čas informovat ji o tom, co je nového. Nabídla se, že jim pomůže v pátrání, ale on jí odpověděl, že dobrovolníků asi budou mít dostatek a že bude lepší, když zůstane doma s dětmi. Erika neprotestovala. Z obývacího patra níž slyšela, že film dospěl ke scéně, kdy Elsa uteče a vybuduje si ledový zámek. Pomalu odložila papír, který držela v ruce. Už hodně dlouho se s Majou na ten film nedívaly společně. Asi mi nezbude než to s tou sebestřednou princeznou Elsou vydržet, pomyslela si a vstala. A Olaf je přece roztomilý. A ten sob vlastně taky.

„Jak jste daleko?“ zeptal se Patrik bez jakýchkoli úvodních frází, když dorazil na statek.

Gösta postával u vchodu do obytné budovy vedle soupravy zahradního nábytku z bílého dřeva.

„Volal jsem do Uddevally, posílají helikoptéru.“

„Námořní záchranné službě jsi taky volal?“

Gösta přikývl.

„Všechny jsem informoval a už jsou na cestě. Volal jsem i Martinovi, aby sehnal dobrovolníky do pátrací skupiny,

kteřá prohledá okolí. Ihned to rozhlásil po městečku, takže sem asi co nevidět dorazí spousta lidí. Jedou sem i kolegové se psy z Uddevally.“

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Patrik potichu, aby ho neslyšeli dívčini rodiče, kteří stáli v objetí kousek od nich.

„Chtějí ji jít hledat sami,“ řekl Gösta, který si všiml, kam se Patrik dívá. „Ale řekl jsem jim, aby počkali, až zorganizujeme pátrací skupinu, jinak hrozí, že někde zabloudí a budeme muset hledat i je.“

Odkášlal si.

„Já nevím, co si mám myslet, Patriku. Tu holčičku naposledy viděli, když šla včera večer kolem osmé spát, a je tak maličká. Jsou jí teprve čtyři. Kdyby byla někde poblíž, během dne by se ukázala. Když nic jiného, přišla by domů, až by dostala hlad. Takže musela zabloudit. Nebo...“

Poslední slovo zůstalo viset ve vzduchu.

„Je to zvláštní shoda okolností,“ podotkl Patrik.

Žaludek se mu svíral a myšlenky, které se snažil potlačit, se celou dobu draly na povrch.

„Ano, je to tentýž statek,“ přikývl Gösta. „A ta holčička je stejně stará. Ta myšlenka se nabízí.“

„Předpokládám, že zvažujeme i další možnosti kromě té, že zabloudila?“

Patrik se pohledem vyhnul rodičům.

„Ano,“ přisvědčil Gösta. „Jakmile se k tomu dostaneme, promluvíme si se sousedy, minimálně s těmi, kteří bydlí podél této silnice, jestli si během noci nebo dne něčeho nevšimli. Ale teď je nejdůležitější prohledat okolí. V srpnu už se stmívá celkem brzo a ta představa, že někde sedí v lese, sama a celá vyděšená, mě úplně ničí. Mellberg chce svolat novináře, ale já bych s tím počkal.“

„No jasně, ještě aby nechtěl,“ povzdechl si Patrik.

Šéf policejní stanice vítal příjíždějící dobrovolníky a vypadal při tom velmi důležitě.

„Musíme to pátrání naplánovat, vzal jsem s sebou mapu okolní oblasti,“ řekl Patrik a Göstovi se rozjasnila tvář.

„Rozdělíme okolí na úseky,“ rozhodl a převzal mapu od Patrika.

Položil ji na stůl, vytáhl z kapsy košile tužku a začal kreslit.

„Co myslíš? Jsou takhle velké úseky pro jednotlivé skupinky přiměřené? Když lidi rozdělíme do skupin po třech, po čtyřech?“

„Myslím, že ano,“ přikývl Patrik.

Poslední dobou fungovala spolupráce s Göstou výborně, a i když Patrik většinou tvořil tým s Martinem Molinem, pracoval se starším policistou rád. Ještě před několika lety, když měl Gösta za partáka jejich teď už zesnulého kolegu Ernsta, tomu tak nebylo. Ale ukázalo se, že starého psa novým kouskům přece jen naučíš. Pořád se občas stávalo, že kolega víc myslel na golf než na práci, ale když o něco šlo, jako třeba právě teď, Gösta jednal pohotově a bystře.

„Řekneš na úvod pár slov?“ zeptal se Patrik. „Nebo to mám udělat já?“

Nechtěl se kolegy dotknout a přebírat velení.

„Ujmi se toho ty,“ odpověděl Gösta. „Hlavně ať se ke slovu nedostane Mellberg...“

Patrik přikývl. Nechat Mellberga mluvit před lidmi povětšinou nebyl dobrý nápad. Vždycky někoho urazil nebo rozčílil a oni to za něj museli žehlit, místo aby se soustředili na to skutečně důležité.

Podíval se na Neiny rodiče, kteří teď stáli uprostřed dvora, stále v objetí.

Zaváhal, ale pak řekl:

„Jen půjdu pozdravit její rodiče. Pak svoláme ty, co už dorazili, a další příchozí budeme informovat postupně. Neustále se sem někdo trousí, takže se nám patrně nepodaří shromáždit je všechny najednou. Hlavně se musíme co nejdříve pustit do hledání.“

Opatrně se blížil k dívčíným rodičům. Jednat s rodinou oběti bylo vždycky těžké.

„Já jsem Patrik Hedström, také od policie,“ představil se

a podával jim ruku. „Jak vidíte, dobrovolníci, kteří budou prohledávat okolí, se už scházejí. Jen jim sdělím pár instrukcí ohledně toho, co se od nich očekává, a hned se pustíme do hledání.“

Uvědomoval si, že mluví velmi úředně, ale byl to jediný způsob, jak udržet emoce na uzdě a soustředit se na to, co je třeba udělat.

„Svolali jsme sem naše přátele. Peterovi rodiče, kteří bydlí ve Španělsku, už slíbili, že také přijedou,“ hlesla Eva. „Říkali jsme jim, že to není potřeba, ale dělají si velké starosti.“

„Z Uddevally už sem jedou psovodi s pátracími psy,“ řekl Patrik. „Máte nějakou věc, která patří vaší dceři...?“

„Nee,“ doplnila Eva a polkla. „Vlastně se jmenuje Linnea, ale říkáme jí jen Nea.“

„Nea, to je hezké jméno. Máte nějakou její věc, kterou by si psi mohli očichat? Pomůže jim to v hledání.“

„Máme v koši na prádlo její oblečení ze včerejška, bude to stačit?“

Patrik přikývl.

„Určitě. Mohli byste nám ho hned přinést? A bylo by možné uvařit dobrovolníkům kávu?“

Slyšel, jak hloupě to zní, když jim navrhuje, aby začali podávat kávu, ale zaprvé nechtěl, aby ho slyšeli, až bude pátracím skupinám rozdávat instrukce, a zadruhé je chtěl něčím zaměstnat. Většinou to pomáhalo.

„Neměli bychom jít taky?“ zeptal se Peter. „Myslím hledat?“

„Potřebujeme vás tady. Až ji najdeme, musíme vědět, kde jste, takže bude nejlepší, když zůstanete na statku, i tak nás asi bude dost.“

Peter zjevně váhal a Patrik mu položil ruku na rameno.

„Vím, že je to těžké, jen tak čekat. Ale věřte mi, nejvíc nám prospějete tady.“

„Dobře,“ řekl tiše Peter a vydal se s Evou k domu.

Patrik rychle zahvízdal na prsty, aby upoutal pozornost asi třiceti lidí, kteří už se na dvoře shromáždili. Mladík kolem

dvacítky, který si natáčel okolí na mobil, schoval přístroj do kapsy.

„Už brzy vás vypustíme, abyste mohli začít hledat, každá minuta je drahá, když se ztratí takto malé dítě. Hledáme tedy Linneu, které se říká Nea a jsou jí čtyři roky. Nevíme přesně, jak dlouho už je pryč, ale její rodiče ji naposledy viděli, když šla včera v osm hodin večer spát. Oba si celý den mysleli, že je s tím druhým rodičem, a kvůli tomuto nešťastnému nedorozumění objevili její zmizení teprve před několika hodinami. Prozatím budeme vycházet z té nejpravděpodobnější teorie, že dívka zabloudila v lese.“

Ukázal na Göstu, který zůstal stát u soupravy zahradního nábytku s mapou rozloženou na stole.

„Rozdělíme vás na skupinky po třech nebo po čtyřech a Gösta vám přidělí úsek, který máte prohledat. Více map k dispozici nemáme, takže to musíte odhadnout, anebo si můžete mapu vyfotit na mobil, abyste věděli, kde přesně hledat.“

„Mapu okolí si můžete najít i na mobilu,“ podotkl jakýsi plešatý muž a zvedl přístroj. „Jestli nemáte přehled o aplikacích, stavte se u mě, než vyrazíte, a já vám ukážu, která je nejlepší. Na procházkách v lese vždycky používám turistickou mapu v mobilu.“

„Díky,“ přikývl Patrik. „Až dostanete přidělený úsek, držte se od sebe na vzdálenost natažené paže. Nikam nespěchejte. Chápu, že vás to bude svádět k tomu, abyste svůj úsek prohledali co nejrychleji, ale v lese je spousta míst, kam se dá schovat čtyřleté dítě, chci říct... kde se může schovávat... tak buďte prosím důkladní.“

Zakryl si ústa zatnutou pěstí a odkašlal si. Žaludek se mu svíral čím dál víc.

„Kdybyste... něco našli,“ řekl a zarazil se.

Nevěděl tak docela, jak dál, a doufal, že ho skupina dobrovolníků pochopí i bez dalšího vysvětlování. Zkusil to ještě jednou.

„Kdybyste něco našli, rozhodně se ničeho nedotýkejte

ani s ničím nehýbejte. Může to být stopa nebo něco jiného důležitého.“

Někteří přikývli, ale většina klopila oči k zemi.

„Zůstaňte na místě a okamžitě mi zavolejte. Tady je moje telefonní číslo,“ řekl a připevnil na dveře stodoly velkou ceduli, „tak si ho prosím uložte do mobilu. Je to jasné? Zůstaňte na místě a zavolejte mi. Nic víc. Ano?“

Přihlásil se starší muž vzadu. Patrik ho znal, byl to Harald z Fjällbacky, který tam dlouhá léta provozoval pekárnu.

„Hrozí...“ Odmlčel se a znovu se odhodlal. „Hrozí nějaké nebezpečí, že to není náhoda? S tím statkem? A s tou holčičkou? A s tím, co se stalo...“

Nemusel říkat víc. Všichni přesně věděli, kam tím míří. Patrik uvažoval, jak mu odpovědět.

„Nemůžeme nic vyloučit,“ řekl nakonec. „Ale právě teď je nejdůležitější, abychom prohledali les v nejbližším okolí.“

Koutkem oka zachytil, jak Neina matka vychází z domu s hromádkou dětského oblečení v náručí.

„Dobrá, jdeme na to.“

První čtyřčlenná skupinka zamířila k Göstovi, aby jim přidělil jejich úsek. Zároveň se ozval zvuk helikoptéry blížící se nad korunami stromů. Na dvoře byl dostatek místa, a tak by s přistáním neměl být problém. Dobrovolníci vykročili k okraji lesa a Patrik se za nimi díval. Za sebou slyšel, jak se helikoptéra chystá k přistání, v tu chvíli na dvůr vjela policejní auta se psy z Uddevally. Jestli je holčička v lese, oni ji najdou, o tom byl přesvědčený. Víc ho děsila ta možnost, že v lese nezabloudila.

Stellin případ

Pátrali po holčičce celou noc. Přidávali se další a další a Harald kolem sebe v lese slyšel zvuky ostatních hledajících. Policie odvedla dobrou práci a o dobrovolníky nebyla nouze. Rodinu měli v městečku rádi a jejich holčičku s nazrzlými vlasy všichni znali. Byla takové to dítě, které se na vás v obchodě bude dívat tak dlouho, dokud se na ně neusmějete.

S jejími rodiči hluboce soucítil. On sám už měl děti velké, dva jeho synové se pátrací akce také účastnili. Pekárnu zavřel, stejně moc zákazníků nechodilo, doba dovolených skončila a zvonek nade dveřmi se rozcinkal jen jednou za čas. I když by asi zavřel, i kdyby měl nával. Z pouhé představy, jakou hrůzu teď asi musí prožívat Stellini rodiče, ho tížilo na prsou.

Harald namátkou rozhrnul křoví klackem, který si našel. Měli před sebou nelehký úkol. Les byl veliký a rozlehlý, ale jak daleko mohla takhle malá holčička dojít sama? Jestli je vůbec v lese. Byla to jen jedna z možností, které policie zvažovala, její tvář se objevovala ve všech zpravodajských relacích. Někdo ji klidně mohl zatáhnout do auta a odvézt někam daleko. Ale Harald si nemohl takovéto úvahy dovolit, teď měl za úkol prohledávat les, on a všichni ostatní, jejichž kroky a hlasy k němu doléhaly mezi stromy.

Na okamžik se zastavil a vdechl vůni lesa. Poslední dobou se do přírody dostal velmi zřídka. Už několik desetiletí ho plně zaměstnávala pekárna a rodina, ale zamlada trávil venku spoustu času. Slíbil si, že s tím zase začne. Život je krátký. Během dneška si neustále připomínal, že člověk ani neví jak, a všechno se může zvrtnout.

Před pouhými pár dny si Stellini rodiče určitě mysleli, že vědí, co je v životě čeká. Nechali dny volně plynout a málo-

kdy si uvědomili, jaké štěstí mají. Jako většina ostatních. Teprve když se něco přihodí, člověk si váží každé vteřiny, kterou může se svými blízkými strávit.

Znovu se dal do hledání, sunul se pomalu, pomaličku, metr za metrem. Kousek před ním probleskla mezi větvemi vodní hladina. Dostali jasné instrukce, co dělat, když objeví vodní plochu. Musí dát vědět policistům, kteří vodu prohledávají, prozkoumají dno, anebo přivolají potápěče, pokud by jezero bylo příliš hluboké. Hladina byla klidná, nehybná, jen občas ji rozčeřily jepice, od nichž se po vodě šířily maličké kroužky. Harald nic neviděl. Pouhým okem rozeznával jen kmen stromu, který padl do vody, smetený před několika lety větrem či bleskem. Popošel blíž a všiml si, že se strom posledním kořenem stále drží v zemi. Opatrně na kmen vylezl. Stále nic neviděl. Jen nehybnou hladinu. Pak zvolna přešel pohledem k vlastním nohám. V tu chvíli si všiml těch vlasů. Nazrzlých vlasů, které se v kalné vodě pohupovaly jako řasy.

SANNA ZŮSTALA STÁT v uličce samoobsluhy. Během léta se snažila mít v zahradnictví otevřeno co nejdéle, ale dnes jí myšlenky nedopřály klidu. Pro jednou jí dotazy ohledně zalévání muškátů připadaly hloupé.

Oklepala se a rozhlédla se kolem. Vendela se dnes vrací od svého otce a Sanna jí chtěla uvařit její oblíbené jídlo a nakoupit oblíbené pochutiny. Dřív by Sanna byla schopná odříkat dceřina oblíbená jídla, i kdyby ji o půlnoci vzbudili, ale teď dcera měnila chutě stejně rychle jako barvu vlasů. Jeden týden byla veganka, další jedla pouze hamburgery, třetí týden hubla, ukusovala mrkev a Sanna jí dělala přednášky o tom, jak je strava důležitá a jak nebezpečná je anorexie. Na nic se nedalo spolehnout, nic nebylo jako dřív.

Má to s ní Niklas taky tak těžké? Střídavá péče po týdnu fungovala bez problémů už mnoho let. Ale Vendela jako by teprve teď pochopila, jakou má moc. Když jí něco nechutnalo, řekla, že u Niklase je to lepší, navíc jí táta dovoľoval, aby se po večerech scházela s Nilsem. Sanna byla občas úplně vyřízená, říkala si, jak si mohla myslet, že je miminkovské období náročné, z puberty se totiž vyklubalo něco tisíckrát horšího.

Dcera jí často připadala jako úplně cizí. Vendela ji vždycy hubovala, jakmile vytušila, že si Sanna za domem tajně vykourila cigaretu, a nesčetněkrát jí přednášela o nebezpečí rakoviny. Ale když u ní byla Vendela naposledy, Sanna cítila z dceřina oblečení kouř.

Sanna bloumala pohledem po regálech. Nakonec se rozhodla. Vsadí na jistotu. Udělá tacos. S mletým masem i se sójou, pro případ, že by se tento týden dcera opět prohlásila za veganku.

Sanna si pubertou nikdy neprošla. Dospěla příliš rychle. Stellina smrt a všechny ty hrůzy, co následovaly, ji uvrhly rovnou do světa dospělých. Neměla kdy fňukat nad pubertálními problémy. Už neměla rodiče, před kterými by obracela oči v sloup.

S Niklasem se seznámila na střední zemědělce. Jakmile získala první práci, začali spolu bydlet. O něco později počali Vendelu, což byla upřímně řečeno spíš nehoda. Za to, že jim to spolu nevyšlo, nemohl Niklas, ale ona. Niklas byl hodný muž, jenže ona se mu nedokázala otevřít. Někoho milovat, ať už se jednalo o manžela, nebo o dceru, bylo příliš bolestné, to se naučila už jako dítě.

Sanna vložila do nákupního vozíku rajčata, okurku a cibuli a vydala se k pokladně.

„Asi se to k tobě doneslo, že?“ řekla Bodil a s pípáním markovala zboží, které Sanna vykládala z vozíku.

„Ne, co?“ zeptala se Sanna, vzala z vozíku lahev koly a položila ji na bok na pás.

„To o té holčičce!“

„Jaké holčičce?“

Sanna ji poslouchala jen na půl ucha. Už teď litovala, že Vendele koupila Coca-Colu.

„Té, co se ztratila. Z vašeho bývalého statku.“

Bodil nedokázala skrýt vzrušení v hlase. Sanna ztuhla uprostřed pohybu, v ruce držela sáček se strouhaným sýrem.

„Z našeho statku?“ zopakovala a v uších jí začalo trochu hučet.

„Jo,“ potvrdila Bodil a markovala dál, vůbec si nevšimla, že Sanna přestala vykládat zboží na pás. „Z vašeho statku se ztratila čtyřletá holčička. Můj muž s ostatními pomáhá prohledávat les, je to prý šílená akce.“

Sanna pomalu položila sáček se sýrem na pás. Pak se vydala ke dveřím. Nákup nechala ležet, kde byl. Kabelku také. Za sebou slyšela, jak na ni Bodil volá.

Anna se opřela a pozorovala Dana, jak řeže prkno. Zrovna teď, v tom největším parnu, se rozhodl, že je vynikající příležitost pustit se do projektu „nová veranda“. Mluvili o tom asi tři roky, ale teď už se to zjevně nedalo odkládat. Podezřívala ho, že se v něm ozývají mužské hnízdicí pudy. U ní se to projevovalo tak, že probírala všechny skříně v domě. Děti už si raději své oblíbené kousky oblečení schovávaly, aby jim je náhodou neodvezla do sbírky použitého šatstva.

Anna se na Dana hmoždícího se ve vedru usmála a uvědomila si, že má poprvé po velmi dlouhé době ze života radost. Její firmička zabývající se návrhy interiérů sice hned tak na burzu nevstoupí, ale často a opakovaně se na ni obraceli vybíraví letní hosté a Anna už byla nucená zákazníky odmítat, protože nestíhala. A miminku se v břiše dařilo. Nenechali si říct pohlaví, a tak mu pracovně zatím říkali „mimi“. Ostatní děti se do výběru jména nadšeně zapojily, ale svými návrhy jako „Buzz Raketák“, „Rackaralex“ a „Darth Vader“ jim moc nepomohly. A Dan jednou večer mírně našťavaně ocitoval Freddeho ze švédského komediálního seriálu *Solsidan*: „Každý jsme si sepsali svůj seznam jmen a pak jsme vybrali to, co měla na prvním místě manželka.“ Jen kvůli tomu, že mu zatrhla jeho nápad, aby se kluk jmenoval Bruce po Bruce Springsteenovi. Dan nebyl o nic lepší, tvrdil, že její návrh Philip zní, jako by se to dítě mělo narodit v námořnickém oblečku. Dál zatím nepokročili. Porod je čekal už za měsíc a oni neměli jediné použitelné jméno ani pro kluka, ani pro holku.

Ale však ono to nějak dopadne, pomyslela si Anna a dívala se, jak se k ní Dan blíží. Sklonil se k ní a políbil ji na ústa. Byl zpocený a chutnal slaně.

„Tak ty si tu takhle hezky sedíš a odpočíváš,“ řekl a pohladil ji po břiše.

„Všechny děti jsou u kamarádů,“ odpověděla a napila se ledové kávy.

Věděla, že podle některých názorů by v těhotenství nemě-

la pít přílišné množství kávy, ale něco si přece dopřát musela, když už měla zakázaný alkohol a sýry z nepasterizovaného mléka.

„Ach jo, za tu velkou sklenici vychlazeného sektu, kterou u oběda usrkávala ségra, bych vraždila,“ zasténala a Dan jí stiskl rameno.

Posadil se vedle ní, se zavřenýma očima se pohodlně opřel a vychutnával si paprsky pozdně odpoledního slunce.

„Už brzy, miláčku,“ řekl a pohládl ji po ruce.

„Po porodu se hodlám ve víně koupát,“ povzdechla si a také zavřela oči.

Pak si vzpomněla, že by se jí kvůli těhotenským hormonům mohly objevit pigmentové skvrny, zaklela a posadila si na hlavu klobouk se širokou krempou, který měla položený na stole.

„Sakra, ani opalovat se nemůžu,“ zabručela.

„Co?“ zeptal se Dan otupěle a zjistil, že na sluníčku upadá do dřímoty.

„Nic, miláčku,“ odpověděla, ale náhle ji posedla neodolitelná chuť nakopnout ho do holeně, jen kvůli tomu, že je muž a netýkají se ho žádné těhotenské neduhy a odříkání.

Bylo to tak strašně nespravedlivé. A ty ženské, které zasněně vzdychaly nad tím, jak je těhotenství *nádherné* a jaký je to *dar*, že mohou pod srdcem nosit dítě, no, tak ty by taky nejradši praštila. Pořádně.

„Lidi jsou blbci,“ zamumlala.

„Co?“ zeptal se opět Dan, tentokrát už opravdu klimbal.

„Nic,“ řekla a stáhla si klobouk do očí.

O čem to přemýšlela, než ji Dan přerušil? No ano. Jak je život nádherný. A taky že je. Navzdory těhotenským neduhům a všemu ostatnímu. Její blízcí ji milují. Je obklopená rodinou.

Strhla si z hlavy klobouk a obrátila obličej ke slunci. Jestli jí vyskáčou pigmentové skvrny, tak at'. Život je příliš krátký na to, aby se stranila sluníčka.

Sam si přál, aby tu mohl zůstat navždy. Už odmalička to miloval. Vyhřáté skály. Šplouchání moře. Skřeky racků. Tady mohl přede vším utéct. Zavřel oči a okolní svět náhle zmizel.

Vedle něj ležela Jessie. Cítil její teplo. Považoval to za zázrak. Že mu do života vstoupila zrovna teď. Dcera Marie Wallové. Ironie osudu.

„Máš ráda svoje rodiče?“

Sam otevřel jedno oko a zamžoural po ní. Ležela na břiše, podpírala si bradu a dívala se na něj.

„Proč tě to zajímá?“

Byla to intimní otázka. Znali se tak krátce.

„Svého tátu jsem nikdy neviděla,“ odpověděla Jessie a odvrátila zrak.

„Proč ne?“

Jessie pokrčila rameny.

„Ani nevím. Máma asi byla proti. Vlastně si ani nejsem jistá, že ví, s kým mě má.“

Sam k ní pátravě natáhl ruku. Dotkl se jejího předloktí. Neucukla a on tam ruku nechal ležet. Jessiiny oči získaly jakýsi nový lesk.

„A co ty, vycházíš s vašima dobře?“ zeptala se.

Pocit bezpečí a klidu, který doposud cítil, byl pryč. Ale chápal, proč se ho na to ptá, a tak nějak mu připadalo, že si Jessie zaslouží odpověď.

Sam se posadil a s pohledem upřeným na moře řekl:

„Můj otec, ten... no, jezdí na mise do válečných oblastí. Někdy je pryč i několik měsíců. A někdy si válku bere s sebou domů.“

Jessie se o něj opřela, položila mu hlavu na rameno.

„On tě...?“

„Nechci se o tom bavit... ještě ne.“

„A tvoje máma?“

Sam zavřel oči. Nechal se zahřívát slunečními paprsky.

„Ta je v pohodě,“ řekl posléze.

Na zlomek vteřiny pomyslel na to, na co myslet nesměl, a stiskl víčka ještě pevněji. Nahmatal v kapse předem ubalené jointy. Dva vytáhl, zapálil je a jeden podal Jessie.

Jak kouřil, celý se uvolnil, hučení v hlavě utichlo a vzpomínky odpluly. Naklonil se k Jessie a políbil ji. Nejdřív ztuhla. Dostala strach. Bylo to pro ni nové. Pak ucítil, jak se její rty poddaly a vyšly mu vstříc.

„No to je ale roztomilý!“

Sam sebou trhl.

„Koukněte na ty hrdličky.“

Nils pomalu scházel dolů ze skály s Bassem a Vendelou v závěsu. Jako vždy. Jako by bez sebe nemohli existovat.

„Kohopak to tu máme?“ Nils se posadil těsně vedle nich a upřeně se zadíval na Jessie, která si upravovala horní díl plavek. „Ty sis našel holku, Same?“

„Já jsem Jessie,“ představila se Jessie a podávala mu ruku, ale Nils ji ignoroval.

„Jessie?“ řekla Vendela za ním. „To je dcera Marie Wallový.“

„Aha, takže dcera kámošky tvý máti. Tý hollywoodský hvězdy.“

Nils si Jessie fascinovaně prohlížel a ta si neustále popotahovala plavky. Sam ji chtěl před jejich pohledy ochránit, obejmout ji a říct jí, aby si jich nevšímala. Místo toho jí podal tričko.

„No na tom přece není nic divného, že se tyhle dva našli,“ poznamenal Basse a štouchl Nilse loktem do boku.

Mluvil vysokým, jakoby ženským falzetem, ale nikdo se neodvážil si ho kvůli tomu dobírat, aby na sebe nepřivolal Nilsovův hněv. Vlastně se jmenoval Bosse, ale už od druhého stupně základní školy si nechal říkat Basse, protože to znělo drsněji.

„To teda není,“ souhlasil Nils a díval se střídavě na Jessie a na Sama.

Vstal a v očích měl takový ten záblesk, ze kterého se Samovi vždycky sevřel žaludek. Znamenalo to, že má za lubem něco nekalého. Ale pak se otočil na Vendelu a Basseho.

„Mám šílený hlad,“ řekl. „Padáme.“

Vendela se na Jessie usmála.

„Tak zatím.“

Sam se za nimi udiveně díval. Co to mělo být?

Jessie se k němu naklonila.

„Kdo to byl?“ zeptala se. „Byli zvláštní. Docela milí, ale zvláštní.“

Sam zavrtěl hlavou.

„Milí rozhodně nejsou. Ani omylem.“

Vytáhl z kapsy mobil. Otevřel složku s fotkami a vyhledal příslušné video. Věděl, proč si ho uložil. Jako připomínku toho, co jsou někteří lidé schopní ostatním udělat. Například jemu. Ale Jessie to video původně vůbec pouštět nechtěl. I tak ho vidělo příliš mnoho lidí.

„Loni v létě dali na Snapchat tohle,“ řekl a podal jí mobil. „Stihl jsem si to video stáhnout, než ho smazali.“

Jessie spustila video a Sam se díval stranou. Nepotřeboval to vidět. Jakmile uslyšel ty hlasy, všechno se mu živě vybavilo.

„Nemáš žádný svaly!“ ozval se Nilsův uřvaný hlas. „Seš slabej jak holka. Plavání je dobrej sport.“

Nils popošel k Samovu člunu, který byl uvázaný nedaleko místa, kde přistáli dnes.

„Možná by sis moh do Fjällbacky doplavat. Ať ti trochu narostou svaly.“

Vendela se smála a všechno natáčela. Basse pobíhal kolem Nilse.

Nils hodil lano na člun, zapřel se nohou o příď a odstrčil ho. Malý dřevěný člun nejdřív pomalu couval od ostrůvku, ale o několik metrů dál ho zachytil proud a unášel ho čím dál rychleji.

Nils se otočil na kameru. Zašklebil se.

„Tak si pěkně zaplav.“

Pak video skončilo.

„Do hajzlu,“ vydechla Jessie. „Do hajzlu.“

Podívala se na Sama, oči se jí leskly.

Sam pokrčil rameny.

„Zažil jsem horší věci.“

Jessie zamrkala a potlačila další slzy. Sam měl podezření, že i ona zažila horší věci. Položil jí ruku na rameno, ucítil, jak se chvěje. Ale také vycítil, že je mezi nimi pouto. Něco, co je spojuje.

Jednoho dne jí ukáže svůj zápisník. Podělí se s ní o všechny svoje myšlenky. O svůj velký plán. Jednoho dne všem ukáže.

Jessie ho objala kolem krku. Úžasně voněla sluncem, potem a marihuanou.

Připozdívalo se, ale stále ještě zbývala trocha světla, jako poslední vzpomínka na slunce, které celý den pražilo z jasně modré oblohy. Eva vyhlédla ven, stíny na dvoře se prodlužovaly. Postupně jí docházelo, co se děje, a srdce jí sevřela ledová ruka. Vybavila si, že Nea se vždycky vracela domů dlouho před setměním.

Venku se střídali lidé. Hlasy se mísily se štěkotem psů, které postupně vysílali stopovat do lesa. Srdce jí opět sevřely ledové prsty.

Ten postarší policista, Gösta, vešel do domu.

„Jen si dám hrnek kávy a zase půjdu.“

Eva vstala a nalila mu kávu, ani nevěděla, kolik už v posledních hodinách uvařila konvic.

„Pořád nic?“ zeptala se, i když jí bylo jasné, co jí odpoví.

Kdyby něco věděl, řekl by jí to hned. Nežádal by ji o kávu. Ale už jen ta otázka ji tak nějak uklidňovala.

„Ne, ale je nás teď venku spousta. Dorazila snad celá Fjällbacka.“

Eva přikývla, snažila se ovládnout hlas.

„Jsou skvělí, to ano,“ řekla a zase se sesunula na židli.

„Peter šel taky hledat, nemohla jsem ho tu udržet.“

„Já vím.“ Gösta se posadil naproti ní. „Viděl jsem ho v jedné pátrací skupině.“

„Co...“ Nedokázala ze sebe vypravit slovo. „Co se jí podle vás stalo?“

Neodvážila se na Göstu podívat. Na mysl jí neustále přicházely různé možnosti, jedna horší než druhá, ale jakmile se pokusila na některou z nich zaměřit a zpracovat ji, bolestí se nemohla nadechnout.

„Dohady nám k ničemu nejsou,“ odpověděl Gösta jemně a natáhl se k ní.

Položil svou vrásčitou ruku na její. Sálal z něj klid, který ji pomalu rozechřival.

„Je pryč už tak dlouho.“

Gösta jí stiskl ruku.

„Je léto a teplo, nehrozí, že někde zmrzne. Ten les je hodně rozlehlý a zkrátka nám ještě několik hodin zabere, než ho prohledáme. Určitě ji najdeme a ona bude sice vyděšená a otřesená, ale dostane se z toho, ano?“

„Jenže... s tou druhou holčičkou to takhle nedopadlo.“

Gösta ruku stáhl, pomalu se napil kávy.

„Evo, to už je třicet let. Jiný život, jiná doba. Je to pouhá shoda okolností, že bydlíte na stejném statku a že je vaše dcera stejně stará. Čtyřleté děti občas zabloudí. Jsou to zvědavá stvoření, a jak jsem pochopil, vaše dcera je nebojácna, průbojná mladá dáma, takže asi není divu, že nakonec neodolala a vydala se sama na výpravu do lesa. Pak se to trochu zvrstlo, ale určitě se to vyřeší. Hledá ji spousta lidí.“

Vstal od stolu.

„Děkuju za kafe, půjdu zase ven. Budeme v pátrání pokračovat celou noc, ale bylo by dobré, kdybyste zkusila trochu se vyspat.“

Eva zavrtěla hlavou. Jak by mohla spát, když je Nea sama někde v lese?

„To jsem si myslel,“ poznamenal Gösta. „Ale stejně jsem vám to chtěl říct.“

Eva se dívala, jak se za ním zavírají dveře. Zůstala tu zase sama. Sama se svými myšlenkami a ledovými prsty, které jí svíraly srdce.

Bohuslän 1671

Elin se předklonila a stlala Brittě postel. Chytila se za záda. Pořád si nezvykla na tvrdou postel v čeledníku.

Na okamžik utkvěla pohledem na krásné posteli, ve které spala Britta, a pocítila cosi připomínajícího závist, pak ale potřásla hlavou a natáhla se pro prázdný džbán na nočním stolku.

Elin s překvapením zjistila, že její sestra nesdílí s manželem ani ložnici, ani lože. Ale do toho jí nic nebylo. Přestože ona sama považovala tu chvíli, kdy si zalezla k Perovi do postele, za nejlepší část dne. V jeho teplé, bezpečné náruči měla pocit, že se jí ani Märtě nemůže stát nic zlého.

Tolik se mýlila.

„Elin?“

Zaslechla jemný hlas domácího pána a trhla sebou. Byla natolik zahloubaná do svých myšlenek, že málem upustila džbán.

„Ano?“ Vzpamatovala se a otočila se k němu.

Jeho vlídné modré oči se na ni upíraly a ona ucítila, jak se jí do tváří nahrnula krev. Rychle sklopila zrak.

Nevěděla tak docela, jak se má k sestřinu manželovi chovat. Preben byl na ni i na Märtu vždycky velmi milý. Byl to kněz a hospodář. A ona byla jen služebná v sestřině domácnosti. Vdova, která žije z milosrdenství v domě, který jí nepatří.

„Janek říká, že Elin umí odpomoci od uhranutí. Moje nejlepší dojnice strádá.“

„Je to Hvězda?“ zeptala se Elin s pohledem stále přikovaným k podlaze. „Čeledín se o ní ráno zmiňoval.“

„Ano, Hvězda. Má Elin práci, nebo se na ni může jít hned podívat?“

„Jistě že mohu.“

Odložila džbán na noční stolek a mlčky následovala Prebena do chléva. Až úplně vzadu ležela Hvězda a bučela. Bylo vidět, že trpí bolestmi, a nebyla schopná vstát. Elin kývla na čeledína Janka, který bezradně postával opodál.

„Zajdi do kuchyně pro trochu soli.“

Přidřepala si ke krávi a jemně ji hladila po měkkém čumáku. Hvězda měla velké oči vytřeštěné strachem.

„Umí jí Elin pomoci?“ zeptal se potichu Preben a také hnědobílou krávu pohladil.

Na zlomek vteřiny se jejich ruce dotkly a Elin ucukla, jako by ji uštknul had. Opět ucítila, jak se jí krev valí do tváří, a zdálo se jí, že i hospodář mírně zčervenal. Pak prudce vstal, protože už se vracel zadýchaný Janek.

„Tady je ta sůl,“ řekl Janek trochu šišlavě a podal Elin slánku.

Vzala si ji, pokývla a nasypala si do dlaně velkou hromádku. Pravým ukazováčkem míchala sůl proti směru hodinových ručiček a přitom nahlas pronášela zaříkávadlo, jež ji naučila babička:

„Pane náš Ježíši, jenž vládneš ohni, vodě, vzduchu i zemi, chraň nás od urknutí, uhranutí a od všeho zlého. Sláva Bohu a amen.“

„Amen,“ pravil Preben a Janek se rychle přidal.

Hvězda zabučela.

„Co bude dál?“ zeptal se Preben.

„Teď nám nezbývá než čekat. Léčba solí většinou přináší výsledky, ale může to nějakou chvíli trvat, záleží také na tom, jak těžké uhranutí je. Ale myslím, že zítra ráno už by jí mělo být lépe.“

„Janek slyšel,“ pravil Preben. „Šel se na Hvězdu podívat hned zítra ráno, jak vstane.“

„Provedu, pane,“ kývl Janek a vycouval ze chléva.

Preben se otočil k Elin.

„Odkud Elin takové věci zná?“

„Od mé babičky,“ odvětila Elin krátce.

Stále ji zneklidňovalo, co pocítila, když se jejích ruce setkaly.

„Co Elin ještě umí vyléčit?“ zeptal se Preben a opřel se o kotec.

Elin přešlápla z nohy na nohu a zdráhavě odpověděla.

„Většinu neduhů, pokud nejsou příliš závažné.“

„U lidí i u zvířat?“ vyzvídal zvědavě Preben.

„Ano,“ kývla Elin.

Udivovalo ji, že se o tom Britta svému choti nikdy nezmínila. I k čeledínu Jankovi se donesla pověst o Elininých schopnostech. Ale vlastně na tom nebylo nic zvláštního. Když ještě obě žily pod otcovou střechou, sestra se vždy o babiččiných i o Elininých znalostech vyjadřovala přezíravě.

„Pověděla mi víc,“ vyzval ji Preben a zamířil ke dveřím.

Elin ho se zdráháním následovala. Neslušelo se, aby si povídala s hospodářem, stačilo málo a zlé jazyky by po statku začaly roznášet pomluvy. Ale Preben už vykročil, a tak se ztěžka vydala za ním. Venku stála Britta, s temným pohledem a rukama založenýma v bok. Elin kleslo srdce až do žaludku. Právě toho se obávala. On neměl co ztratit, ale ona upadne v nemilost. A s ní i Märta.

Její obavy z toho, jaké to bude, žít ze sestřina milosrdenství, se vyplnily. Britta byla zlá a tvrdá hospodyně a Elin i Märta často zakusily, jaký má ostrý jazyk.

„Elin mi pomohla s Hvězdou,“ řekl Preben a klidně se na manželku podíval. „A teď se chystala předložit nám něco k jídlu. Navrhovala, abychom strávili chvíli spolu, jen ty a já, protože jsem poslední dobou trávil kvůli farním záležitostem mnoho času na cestách.“

„Opravdu?“ podivila se Britta podezřívavým, ale přece jen trochu lehčím tónem. „Nu, to Elin každopádně navrhla dobře.“

Směle Prebena uchopila za paži.

„Můj manžel a pán mi velmi scházela a připadá mi, že svou manželku poněkud zanedbává.“

„V tom má moje drahá choť naprostou pravdu,“ odpově-

děl a zamířil s Brittou k domu. „Ale to hned napravíme. Elin říkala, že za půl hodiny můžeme zasednout ke stolu, což se výborně hodí, protože se alespoň stihnu dát do pořádku, abych vedle své krásné manželky nepůsobil jako nuzák.“

„Ale no tak, ty přece nikdy nevypadáš jako nuzák,“ řekla Britta a plácla ho po rameni.

Elin šla za nimi, protentokrát zapomenutá, a úlevou si hluboce oddechla. Temnotu, již zahlédla v Brittiných očích, dobře znala a věděla, že se její sestra neštítí ničeho, aby způsobila co největší újmu tomu, kdo jí podle jejího názoru ublížil. Ale Preben Elin a Märtu tentokrát zachránil a ona mu za to bude navěky vděčná. Přestože ji do této situace vůbec neměl přivádět.

Pospíchala do kuchyně. Za pouhou půlhodinu musí stihnout prostřít a přimět kuchařku, aby uvařila něco obzvláště dobrého. Upravila si zástěru, pořád na sobě cítila teplo Prebenovy ruky.

„CO DĚLÁŠ, TATI?“

Bill se do textu tak ponořil, že sebou při zvuku synova hlasu trhl. Vrazil rukou do hrnku, který měl položený vedle sebe na stole, až káva vyšpláchla.

Ohlédl se na Nilse ve dveřích.

„Pracuju na novém projektu,“ řekl a otočil monitor k Nilsovi, aby se mohl podívat.

„Bezva lidi na druhou,“ přečetl Nils nahlas první stranu powerpointové prezentace.

Pod názvem byl obrázek plachetnice rozrážející vodu.

„Co to je?“

„Pamatuješ se na ten film, co jsme viděli? Filip a Fredrik uvádějí: *Bezva lidi*.“

Nils přikývl.

„O těch negrech, jak hráli hokej.“

Bill se zatvářil nesouhlasně.

„O Somálcích, co hráli hokej. ‚Negři‘ se neříká.“

Nils pokrčil rameny.

Bill se zadíval na syna, který stál v zešeřelém pokoji s rukama lhostejně vraženýma do kapes kratásů a blondátou ofinou padající do očí. Narodil se jim pozdě. Těhotenství bylo neplánované a nijak zvláště chtěné. Gun bylo už pětáctyřicet, jemu téměř padesát a Nilsovi dva starší bratři byli skoro dospělí. Gun trvala na tom, aby si dítě nechali, tvrdila, že její otěhotnění muselo mít nějaký důvod. Ale Bill si k Nilsovi nikdy nevybudoval stejný vztah jako k dvěma starším chlapcům. Neměl na to energii, nechtělo se mu už potřetí přebalovat, hrát si na písku a vysedávat nad úkoly z matematiky pro první třídu.

Bill se zase otočil k monitoru.

„Tohle je prezentace pro média. Mým cílem je udělat něco pozitivního pro to, aby se místní uprchlíci lépe zapojili do švédské společnosti.“

„Budeš je učit hrát hokej?“ zeptal se Nils s rukama stále zabořenýma do kapes.

„Ty sis nevšiml té plachetnice?“ Bill ukázal na monitor. „Budou se učit plachtit! A pak se zúčastní závodu kolem Dannholmenu.“

„Závod kolem Dannholmenu se nedá tak úplně srovnávat s mistrovstvím světa v hokeji s míčkem, kterýho se zúčastnili ti negři,“ namítl Nils. „Trochu jiné kalibr.“

„Neříkej jim negři!“ okřikl ho Bill.

Nils to určitě opakoval jen proto, aby ho rozčílil.

„Já vím, že tenhle závod je o dost méně důležitý, ale pro naše městečko má velkou symbolickou hodnotu a přinese to velkou publicitu. Obzvláště s tím filmem, co se tu natáčí, a tak dále.“

Nils si za ním pohrdavě odfrkl.

„Jestli to vůbec jsou uprchlíci. Sem se dostanou jen ti, co na to mají. Četl jsem to na netu. A uprchlíci, co se vydávají za děti, mají plnovousy.“

„No tak, Nils!“

Bill se podíval na syna, který vzrušením zrudl. Jako by před ním stál cizinec. Kdyby nevěděl, o co mu jde, možná by ho i napadlo, jestli jeho syn není... rasista. Ale kdepak, dospívající vědí příliš málo o tom, jak to na světě chodí. Tím pádnějším důvod, aby se pustil do takového projektu. Většina lidí je v jádru dobrá a potřebuje jen postrčit správným směrem. Vzdělání. O to tu jde. Nils si brzy uvědomí, jak se mýlil.

Syn odešel z pracovny. Na zítřek svolali zahajovací poradu a bylo důležité, aby měl pro média všechno nachystané. Z tohohle bude něco velkého. Opravdu velkého.

„Haló?“ zavolala Paula, když s Johannou a dětmi v náručí vstoupily do dveří, obtěžkané třemi velkými kufry a dvěma kočárky.

Johanna postavila na zem nejtěžší kufr a Paula se na ni usmála. Dovolená na Kypru s tříletým dítětem a miminkem nepatřila k jejich nejpromyšlenějším rozhodnutím, ale každopádně to přežily.

„Jsem v kuchyni!“

Paula si oddechla, když uslyšela mámin hlas. Jestli jsou Rita s Bertilem doma, můžou jim s Johannou předat děti a v klidu si vybalit. Nebo vybalování odložit na zítra, upadnout do postele a pustit si film, u kterého usnou.

Rita je s úsměvem přivítala v kuchyni. Na tom, že se její máma chová u nich v kuchyni jako doma, nebylo nic zvláštního. Rita s Bertilem bydleli v bytě o patro výš, ale poté co se Paule a Johanně narodily děti, hranice jejich domovů se natolik setřely, že by klidně mezi byty mohli vybudovat vnitřní schodiště.

„Udělala jsem *enchiladas*, říkála jsem si, že budete mít po cestě hlad. Všechno v pohodě?“

Vztáhla ruce k Lise.

„Jo. Vlastně ne,“ řekla Paula a vděčně jí předala miminko. „Jestli ještě někdy začnu básnit o tom, jaká by to byla nádhera odjet někam na týden s dětmi, zastřel mě.“

„Byl to přece tvůj nápad,“ zamumlala Johanna a snažila se vzbudit Lea, který mezitím usnul.

„Úplný děs,“ spustila Paula a uždíbla si z povrchu jedné enchilady kousek zlatavého sýra. „Všude spousta dětí a dospělí tam v tom vedru chodili převlečení za plyšáky a zpívali přitom nějakou šílenou bojovou píseň.“

„Já bych tomu bojová píseň neříkala,“ smála se Johanna.

„Ne, spíš sektářská indoktrinace. Kdybych to musela vyslechnout ještě jednou jedinkrát, vrhla bych se na toho velkého huňatého medvěda a zaškrtila ho.“

„Vyprávěj o té čokoládové fontáně,“ vybidla ji Johanna.

Paula zasténala.

„No jo, panebože, večere podávali formou bufetu, který byl přizpůsobený hlavně dětem, takže tam měli hory palačinek, masových kuliček, pizzy a špaget. A taky čokoládovou

fontánu. Jeden kluk jménem Linus se obzvlášť zapsal. Nikomu nemohlo ujít, že se jmenuje Linus, protože jeho máma za ním celý týden běhala a vykřikovala: „Na to nesahej, Liiinusi! Takhle ne, Liiinusi! Nekopec holčičku, Liiinusi!“ Zatímco jeho otec v klidu popíjel už od snídaně pivko. A poslední den...“

Johanna potlačila zahihňání a Paula si nabrala na talíř enchiladu a usadila se ke kuchyňskému stolu.

„Poslední den,“ navázala, „kdopak myslíš, že vběhl rovnou do té velké čokoládové fontány a převrhl ji? Čokoláda byla naprosto všude! A ten kluk si do té čokolády lehl a začal ji rozpatlávat kolem sebe a jeho matka kolem něj hystericky pobíhala.“

Ukousla si velké sousto a povzdechla si. Po týdnu konečně něco pořádně okořeněného.

„Děda Bertil?“ řekl Leo, který se v Johannině náručí začal probouzet.

„No jo, kde je Bertil?“ zeptala se Paula. „To už stihl usnout u televize?“

„Ne...“ odpověděla Rita. „Je v práci.“

„Takhle pozdě?“

Málokdy pracoval večer.

„Ano, musel odjet. Ale ty jsi přece pořád na rodičovské,“ řekla Rita a váhavě se podívala na Johannu.

Věděla, že nebylo jednoduché dceru přesvědčit, aby na rodičovskou šla, a Johanna si pořád dělala starosti, aby se Paula nevrátila do práce příliš brzo. Domluvily se, že celé léto stráví spolu jako rodina.

„O co jde?“ vyzvíдалa Paula a odložila příbor.

„Jeli pátrat po někom, kdo se ztratil.“

„Kdo se ztratil?“

„Dítě,“ řekla Rita a vyhýbala se jí pohledem. „Čtyřletá holčička.“

Znala svou dceru jako své boty.

„Jak dlouho už je ta holčička pryč?“

„V nejhorším případě od včerejšího večera, ale rodiče na

to přišli až dnes pozdě odpoledne, takže po ní pátrají teprve několik hodin.“

Paula se prosebně zahleděla na Johannu. Ta se podívala na Lea a přikývla.

„Jen běž. Každá pomoc se jim bude hodit.“

„Miluju tě, hned vyrazím.“

Vstala a dala své partnerce pusku na tvář.

„Kde se to stalo?“ zeptala se už z předsíně a oblékala si přitom tenkou letní bundu.

„Na nějakém statku. Bertil o něm mluvil jako o statku Bergových.“

„Statek Bergových?“

Paula se zarazila uprostřed pohybu. Ten statek dobře znala. I jeho historii. A byla příliš cynická na to, aby věřila na náhody.

Karím hlasitě zaklepal na dveře. Věděl, že tam Adnan je, a nehodlal odejít, dokud mu neotevře. Kvůli létům stráveným ve světě, kde zaklepání mohlo znamenat smrt, ať už pro ně samotné, nebo pro rodinného příslušníka, mnozí odmítali otevírat, a tak Karím zabušil znovu. Nakonec se dveře otevřely.

Když Karím uviděl Adnanovy vyděšené oči, skoro litoval, že na něj tak bušil.

„Před chvilkou jsem mluvil s Rolfem, prý celá Fjällbacka pátrá po ztracené holčičce. Musíme jim pomoci.“

„Holčička? Dítě?“

„Rolf říkal, že jí jsou čtyři. Myslí si, že nejspíš zabloudila v lese.“

„Jasně že jim pomůžeme.“ Adnan se otočil do pokoje a přitom sahal po bundě. „Khalile! Jdeme!“

Karím o několik kroků poodstoupil.

„Pomoz mi ty pokoje obejít, a ty taky, Khalile. Všem řekněte, že se sejdem u občůdku. Rolf slíbil, že nás tam odveze.“

„Jasně. Měli bychom si pospíšet, takhle malá holčička by neměla být v lese v noci sama.“

Karím klepal na další pokoje a z dálky slyšel, že Khalil s Adnanem dělají totéž. Po chvíli dali dohromady asi patnáct lidí, kteří nabídli svou pomoc. Rolf bude muset jet nadvakrát nebo natřikrát, než je tam odveze všechny, ale to určitě nebude žádný problém. Rolf byl hodný. Chtěl pomáhat.

Karím na okamžik znejistěl. Rolf byl hodný. A znal je. Ale co na to řeknou ostatní Švédové, až se tam objeví? Banda čmoudů z uprchlického střediska. Věděl, že jim tak říkají. Čmoudi. Nebo černé huby. Ale pohřešované dítě je věcí všech. Není důležité, jestli jde o švédské, nebo syrské dítě. Někde kvůli němu pláče zoufalá matka.

Když Rolf přijel s autem, už na něj čekali Karím, Adnan, Khalil, Rašíd a Faríd. Karím se podíval na Rašída. Jeho děti zůstaly v Sýrii. Rašíd mu pohled oplatil. Nevěděl, jestli jsou jeho vlastní děti naživu, ale dnes v noci pomůže při pátrání po švédské holčičce.

Poté co uložila děti, rozhostilo se v domě požehnané ticho. Erika měla někdy výčitky svědomí z toho, jak moc si užívá večerního klidu. Když byla Maja maličká, přihlásila se Erika na diskusní fórum „Rodinný život“, chtěla najít spřízněné duše a trochu se ze všeho vypsat. Myslela si, že není sama, kdo se zmítá mezi mateřstvím a potřebou vlastní seberealizace. Ale když na fóru upřímně popsala své pocity, zavalila ji taková spousta nenávisných komentářů, že už tam v životě nepáchla. Naprosto ji zaskočilo, jakými nadávkami a sprostými slovy ji ostatní matky zasypaly ve snaze dát jí najevo, jak strašná je osoba, když si neužívá každíčkou minutu kojení, nočního vstávání, přebalování a vřískání. Dozvěděla se, že si neměla děti vůbec pořizovat a že je od ní sobecké a sebestředné chtít i nějaký čas pro sebe. V Ericce se dodnes vařila krev, když si vzpomněla, jak ji ty ženské odsoudily kvůli tomu, že se nechová a necítí přesně jako ony. Proč si to každý nemůže zařídit tak, jak mu to vyhovuje nejlíp? pomyslela si na pohovce před televizí, kde se snažila relaxovat u sklenky červeného.

V myšlenkách zabloudila k jiné matce. K Evě, Neině mamince. Uměla si představit, jaká úzkost ji teď svírá. Erika napsala Patrikovi, jestli jim opravdu nemá pomoci, může požádat Kristinu, aby přišla hlídat. Ale Patrik znovu zopakoval, že už jich je dost, další dobrovolníky nepotřebují a bude lepší, když Erika zůstane doma s dětmi.

Erika Bergovy neznala a na jejich statku nikdy nebyla. Už několikrát myslela na to, že se tam vypraví a statek si nafotí, aby ho v knize vylíčila co nejvěrněji, ale zatím se k tomu nedostala. Měla k dispozici staré fotografie, mohla tedy popsat, jak statek vypadal, když tam bydleli Strandovi, ale vždycky bylo lepší zažít místní atmosféru na vlastní kůži, všimat si detailů, vcítit se do toho, jaké by to bylo na statku žít.

Trochu se na Bergovy poptala a dozvěděla se, že se sem přistěhovali z Uddevally, lákal je venkovský klid. Chtěli, aby jejich dcera vyrůstala v dobrém prostředí. Erika z celého srdce doufala, že se jim jejich sen splní a Patrik jí brzy zavolá nebo napíše, že holčičku v lese našli, vyděšenou, ztracenou, ale naživu. Ale celou svou bytostí cítila, že to tak nebude.

Otáčela v prstech sklenkou s červeným vínem. Navzdory dusivému večernímu parnu si dopřála těžké Amarone. Většina lidí v létě pila vychlazená růžová vína nebo vinný střik s ledem. Ale Erice bílé ani růžové víno nechutnalo a bez ohledu na roční období pila pouze šumivá nebo těžká červená vína. Nutno říct, že nepoznala rozdíl mezi drahým šampaňským a levným sektem, takže byla vlastně nenáročná na provoz, jak často žertoval Patrik.

Hned se zastyděla, že ona si tu sedí a přemýšlí o vínech, zatímco čtyřletá holčička bloudí někde po lese, pokud se jí nestalo něco horšího. Ale její mozek takhle zkrátka pracoval. Bylo příliš bolestné myslet na to, co všechno se mohlo holčičce stát, a tak se raději přinutila myslet na něco banálního, zbytečného. Takový luxus si Neina maminka dopřát nemohla. Ona i její muž teď musí zažívat úplnou noční můru.

Erika se narovнала a odložila sklenku. Natáhla se pro trhací blok, který měla nachystaný na konferenčním stolku. V posledních letech se naučila mít papír a tužku vždy po ruce. Zapisovala si myšlenky a nápady, sestavovala seznamy úkolů, které musí udělat, aby pokročila s psaním knihy. A na to se teď právě chystala. Instinkt jí jasně napovídal, že Neino zmizení musí souviset se Stellingovou smrtí. V uplynulých týdnech zahálela, poddala se létu a slunci a nedostala se s knihou tak daleko, jak plánovala. Teď se do toho pořádně obuje, a kdyby snad mělo dojít k nejhoršímu, třeba bude moct policii přispět svými znalostmi o starém případě. Možná se jí podaří objevit tu spojitost, o níž byla přesvědčená, že tam někde je.

Erika se podívala na telefon. Od Patrika stále žádná zpráva. Začala si horečně zapisovat.

Stellin případ

Viděla, jak se k ní blíží, a hned jí to bylo jasné. Ty těžké kroky. Pohledy přikované k zemi. Nemuseli nic říkat.

„Andersi!“ zakřičela, její hlas zněl ječivě.

Vyletěl z domu, ale jakmile uviděl policisty, prudce se zastavil.

Padl na kolena na šterkové prostranství. Linda k němu běžela a vzala ho do náruče. Anders byl vždycky tak velký a silný, ale ona je teď musela udržet oba dva.

„Tati? Mami?“

Ve dveřích se objevila Sanna. Ve světle z kuchyně vypadaly její světlé vlasy jako svatozář.

„Našli Stellu, mami?“

Linda se nedokázala na dceru podívat. Otočila se na jednoho z policistů. Přikývl.

„Našli jsme vaši dceru. Je... je mrtvá. Je nám to líto.“

Upřeně zíral do země a polykal slzy. Byl mrtvolně bledý a Lindu napadlo, jestli Stellu viděl. Její tělo.

„Ale jak to, že je mrtvá? To přece nemůže být pravda? Mami? Tati?“

Slyšela za sebou Sannin hlas. Děšť otázek. Ale Linda jí neměla co říct. Nedokázala jí poskytnout útěchu. Věděla, že by měla Anderse pustit a vzít do náruče dceru. Ale pouze Anders uměl pochopit tu bolest, kterou cítila každou buňkou svého těla.

„Chceme ji vidět,“ řekla a konečně zvládla odlepit hlavu z Andersova ramene. „Musíme svou dceru vidět.“

Ten vyšší policista si odkašlal.

„Uvidíte ji. Ale nejdřív musíme odvést svou práci. Musíme zjistit, kdo jí to udělal.“

„Kdo co udělal? Byla to snad nehoda, ne?“

Anders se vymanil z Lindina sevření a vstal.

Vysoký policista tiše odpověděl.

„Ne, nebyla to nehoda. Vaši dceru někdo zavraždil.“

Země se přiblížila takovou rychlostí, že se Linda ani nestihla leknout. Pak všechno zčernalo.

UŽ JEN DVACET.

James Jensen se při dalším kliku ani nezadýchal. Každé ráno stejný režim. V létě i v zimě. Na Štědrý den i o letním slunovratu. Takové věci nic neznamenaly. Důležitý byl pravidelný trénink. Důslednost. Řád.

Ještě deset.

KG, Helenin otec, chápal, jak je pravidelný režim důležitý. Jamesovi dodnes chyběl, přestože stesk považoval za slabost, kterou si nemohl dovolit. Před necelými deseti lety zemřel KG na infarkt a od té doby ho nikdo nenahradil.

Poslední. James udělal stý rychlý klik a vstal. Dlouhý život v armádě ho naučil, že je nezbytné udržovat se ve špičkové formě.

James se podíval na hodinky. Osm hodin a jedna minuta. Má zpoždění. Když byl doma, vždycky snídal přesně v osm.

„Snídaně je hotová!“ zavolala Helen, jako by mu četla myšlenky.

James se zamračil. Její volání znamenalo, že jeho zpoždění zaznamenala.

Utřel si pot do ručníku a vstoupil z verandy do obývacího pokoje. Kuchyně byla hned vedle a on ucítil vůni slaniny. Každý den snídal totéž. Míchaná vejce se slaninou.

„Kde je Sam?“ zeptal se, když se usadil a pustil se do vajíček.

„Ještě spí,“ odpověděla Helen a položila mu na talíř dokonale vypečenou slaninu.

„Je osm hodin a on ještě spí?“

Celé tělo ho svrbělo podrážděním. To se mu poslední dobou stávalo, kdykoli na Sama pomyslel. Spát do osmi

ráno. On v létě musel vstávat v šest a pracoval až do pozdního večera.

„Vzbuď ho,“ řekl a pořádně se napil kávy. Ihned ji zase vyplivl do šálku. „Tys mi tam nedala mléko, sakra?“

„Promiň,“ řekla Helen a vzala mu šálek z ruky.

Vylila kávu do dřezu, znovu mu naplnila šálek a přidala trochu plnotučného mléka.

Teď káva chutnala jak se patří.

Helen odkvapila z kuchyně. James slyšel její rychlé kroky na schodech a pak mumlání hlasů.

Opět se ho zmocnilo podráždění. Stejně tak Jamese rozčilovalo, když byl s oddílem na misi a některý z vojáků se ulejšval nebo se některým situacím ze strachu vyhýbal. Pro takové chování neměl pochopení. Pokud se někdo rozhodne dát se k armádě, obzvlášť v takové zemi jako Švédsko, kde jsou mise do válečných oblastí čistě dobrovolnou záležitostí, má vykonat práci, která mu byla přidělena. Strach má nechat doma.

„Děje se něco?“ zamručel Sam, když se doploužil do kuchyně, načerno obarvené vlasy celé rozčepýřené. „Proč mám vstávat takhle brzo?“

James zatnul na stole ruce v pěst.

„V tomto domě nikdo celý den vyspávat nebude,“ řekl.

„Ale já jsem přes léto nesehnal žádnou brigádu, tak co mám asi, sakra, dělat?“

„Mluv slušně!“

Helen i Sam sebou trhli. Z hněvu se mu zatmělo před očima a James se přinutil k hlubokému nádechu. Musí si udržet kontrolu. Nad sebou. Nad touto rodinou.

„V devět nula nula budeš připravený za domem na střelecký trénink.“

„Dobře,“ řekl Sam a zíral do stolu.

Za ním se stále krčila Helen.

Hledali celou noc. Haraldovi se únavou klížily oči, ale na návrat domů vůbec nepomyslel. To by znamenalo, že se vzdává. Když ho únava zmáhala nejvíce, vrátil se na statek,

aby se na chvíli ohřál a dal si trochu kávy. V kuchyni pokaždé našel sedět Evu Bergovou, tvář měla popelavou a němou. Pohled na ni mu dodal síly vydat se opět ven a pokračovat v pátrání.

Zajímalo by ho, jestli si ostatní uvědomují, kdo je. Jakou roli sehrál před třiceti lety. Že tu druhou holčičku našel právě on. Starousedlíci o tom samozřejmě věděli, ale Eva s Peterem asi těžko. Aspoň doufal, že to nevědí.

Když jim přidělovali jednotlivé úseky, vědomě si zvolil oblast s jezírkem, kde Stellu našel. A nejprve zamířil právě tam. Maličká vodní plocha už dávno vyschla a všude byl jen les. Ale ten starý kmen tam dosud ležel. Obrovský strom samozřejmě poznamenaly povětrnostní vlivy a byl vetšejší a sušší než před třiceti lety. Ale žádná dívka tam neležela. Z prsou se mu vydral hlasitý úlevný povzdech.

Skupinky se během noci neustále měnily. Někteří se šli domů na pár hodin prospat, zase se vrátili a připojili se k jiným skupinám, a jak se letní noc chýlila k ránu, přicházeli i noví lidé. Skupina mužů a chlapců z uprchlického střediska si žádný odpočinek nedopřála. Harald si s nimi během hledání povídal kostrbatou směsicí jejich špatné švédštiny a své špatné angličtiny. Ale nějak se nakonec domluvili.

Do jeho současné skupinky patřil kromě něj muž jménem Karím a Johannes Klingsby, místní stavitel, kterého Harald najímal na rekonstrukce pekárny. Soustředěně se pomalým krokem sunuli vpřed lesem, který čím dál víc osvětlovaly sluneční paprsky. Policisté, kteří pátrání organizovali, jim během noci mnohokrát opakovali, aby nespěchali a raději hledali důkladně a metodicky.

„Prohledávali jsme okolí celou noc,“ řekl Johannes. „Nemohla přece zajít tak daleko...“

Rozhodil rukama.

„Posledně nám to trvalo čtyřiaadvacet hodin,“ namítl Harald.

Znovu si vybavil Stellino tělíčko.

„*What?*“

Karím zavrtěl hlavou. Haraldovu bohuslänskému nářečí nerozuměl.

„*Harald found dead girl in the woods, thirty years ago,*“ vysvětlil mu Johannes.

„*Dead girl?*“ podivil se Karím a zastavil se. „*Here?*“

„*Yes, four years old, just like this girl.*“

Johannes ukázal na ruce čtyři prsty.

Karím se podíval na Harald a ten zvolna přisvědčil.

„*Yes. It was just over here. But it was water there then.*“

Styděl se za svou špatnou angličtinu, ale Karím přikývl.

„*There,*“ ukazoval Harald na kmen. „*It was a... not a lake... a... the Swedish word is ‚jezírko‘.*“

„*A small lake, like a pond,*“ doplnil Johannes.

„*Yes, yes, a pond,*“ řekl Harald. „*It was a pond here over by that tree and the girl was dead there.*“

Karím pomalu popošel ke stromu. Sedl si na bobek, položil ruku na kmen. Pak se otočil a ve tváři byl tak bledý, že Harald ucouvl.

„*Something is under the tree. I can see a hand. A small hand.*“

Harald se zapotácel. Johannes se přikrčil u křoví a brzy se ozvaly dávnivé zvuky. Harald se na Karíma podíval, v očích se mu zrcadlilo stejné zoufalství. Musí přivolat policii.

Marie seděla se scénářem na klíně a pokoušela se naučit repliky z nadcházející scény, ale dnes jí to nešlo do hlavy. Scéna se měla točit ve studiu, ve velké tovární hale v Tanumshede. Filmaři zde postavili věrné kulisy opakujících se prostředí, byly to takové miniaturní světy, do kterých stačilo jen vstoupit. Většina filmu se odehrávala na ostrůvku Dannholmen. V letech, kdy byla Ingrid provdaná za divadelního režiséra Lasseho Schmidta, ale i později, kdy Ingrid stále na Dannholmen jezdila, přestože se s Lasseem rozvedla.

Marie se protáhla a potřásla hlavou. Kéž by se mohla zbavit všech těch myšlenek, které ji pronásledovaly od chvíle, co se začalo mluvit o té zmizelé holčičce. Myšlenek na rozesmátou Stellu, která poskakovala před ní a Helen.

Marie si povzddechla. Teď je tady, hraje svou vysněnou roli. O tohle usilovala řadu let, je to její odměna, když už nabídky z Hollywoodu nepřicházejí tak často. Zasloužila si to, je v tom dobrá. Ztvárnit roli, předstírat, že je někdo jiný, pro ni nebyla žádná námaha. Trénovala to už od dětství. Lež nebo divadlo, ten rozdíl byl nepatrný a ona si v útlém věku osvojila oboje.

Kéž by mohla potlačit myšlenky na Stellu.

„Co vlasy?“ obrátila se na Yvonne, která se k ní blížila nervózními krůčky.

Yvonne se prudce zastavila, málem nadskočila. Prohlížela si Marii od hlavy k patě, vytáhla hřeben, který měla zastrčený do drdolu v týle, a upravila Marii několik pramínků. Pak jí podala zrcátko a napjatě čekala, až si Marie prohlédne výsledek.

„Vypadá to dobře,“ schválila Marie a z Yvonniny tváře se vytratil ustaraný výraz.

Marie se otočila ke kulisám obývacího pokoje, kde se Jürgen právě dohadoval se Sixtenem, který měl na starosti světla.

„Už jste hotoví?“

„Dej nám patnáct minut!“ zavolal Jürgen.

Z hlasu mu jasně zaznívala frustrace. Marie věděla, co ho tak ubíjí. Veškerý čas stál peníze.

Znovu se zamyslela nad tím, jak to asi vypadá s financováním filmu. Nebyla by to pro ni první zkušenost s natáčením, které začalo, aniž měl film vyřešené financování, a které pak náhle museli zastavit. Nic nebylo jisté, dokud nepřekročili mez, kdy už se do filmu nasypalo tolik peněz, že by se nevyplatilo natáčení ukončit. Ale to nebyl jejich případ.

„Promiňte, mohl bych vám položit několik otázek, než půjdete točit?“

Marie vzhledla od scénáře. Díval se na ni muž kolem třicítky a široce se usmíval. Určitě novinář. Obvykle dávala rozhovory, jen když byly předem domluvené, ale tenhle vypadal v tom svém tričku tak dobře, že by ho nerada posílala pryč.

„Klidně se ptejte, stejně tu jen čekám.“

Spokojeně konstatovala, že jí to v té košili obzvlášť sluší. Ingrid měla vždycky styl a vkus.

Svalnatý mladík se představil jako Axel z *Bohuslänských novin*. Zahájil rozhovor několika krotkými dotazy o filmu a její kariéře, ale brzy se dostal k tomu, co bylo očividně účelem jeho návštěvy. Marie se opřela a přehodila si nohu přes nohu. Její minulost jí v kariéře hodně pomohla.

„Jaké to pro vás je, vrátit se zpátky? Málem jsem řekl ‚na místo činu‘, ale to považujeme za freudovské přefeknutí, protože vy i Helen jste přece vždycky trvaly na své nevině.“

„My *jsme* nevinné,“ zdůraznila Marie a s potěšením si všimla, že jí mladý novinář vytrvale civí do výstřihu.

„Ale vždyť vás za to odsoudili?“ namítl Axel a s námahou odtrhl zrak od jejích ňader.

„Byly jsme děti, naprosto neschopné spáchat zločin, ze kterého nás obvinili a za nějž nás odsoudili, ale tak už to chodí, hony na čarodějnice se dějí i v dnešní době.“

„Jaké pro vás byly následující roky?“

Marie pohodila hlavou. Marně by se mu snažila vylíčit, jaká ta doba byla. On určitě vyrůstal se dvěma bezvadnými rodiči, kteří mu se vším pomáhali, a teď má partnerku a děti. Nenápadně se mu podívala na levou ruku. Manželku, opravila se.

„Poučné,“ odpověděla. „Podrobně se o nich rozepteš v pamětech, které jednou vydám, ale takhle v krátkosti je těžké to popsat.“

„Když už jste zmínila paměti, slyšel jsem, že místní spisovatelka Erika Falcková plánuje o té vraždě a o vás a Helen napsat knihu. Vy se na tom nějak podílíte? Schválily jste s Helen její vydání?“

Marie s odpovědí váhala. Erika jí sice napsala, ale Marie právě jednala s jedním velkým stockholmským nakladatelstvím o vydání vlastní verze.

„Prozatím jsem se nerozhodla, jestli se na té knize budu podílet, nebo ne,“ řekla, a dala tak najevo, že ohledně této záležitosti na další otázky odpovídat nehodlá.

Axel ten náznak pochopil a změnil téma.

„Předpokládám, že se k vám donesla zpráva o holčičce, která se od včerejška pohřešuje? Zmizela ze stejného statku jako Stella.“

Odmíchl se, patrně doufal, že na to nějak zareaguje, ale Marie si jen opět přehodila nohu přes nohu. Novinář ji přitom pozoroval a ona věděla, že na ní probdělá noc vůbec není znát.

„Je to zvláštní shoda okolností, ale určitě nic víc. Ta holčička asi jen zabloudila.“

„Doufejme,“ řekl Axel.

Podíval se do bloku, ale v tu chvíli Jörgen na Marii zamával. Publicita byla dobrá, ale ona už se nemohla dočkat, až vstoupí do obývacího pokoje na Dannholmenu a zazáří. Přesvědčí investory, že tento film bude trhák.

Stiskla Axelovi ruku, podržela ji chvíli ve své a poděkovala mu za rozhovor. Zamířila k Jörgenovi a zbytku štábu, ale pak se zastavila a otočila se. Axel měl diktafon stále zapnutý a Marie se k němu naklonila a chraplavým hlasem do něj nadiktovala několik čísel. Podívala se na Axela.

„To je moje telefonní číslo.“

Pak se zase otočila a ocitla se v sedmdesátých letech na větrném ostrůvku, který pro Ingrid Bergmanovou představoval ráj na zemi.

Patrikovi volalo neznámé číslo a on hned po první slabice pochopil, že tohle je hovor, kterého se děsili. Poslouchal hlas na druhém konci a při tom mával na Göstu s Mellbergem, kteří opodál hovořili s psovody, aby přišli k němu.

„Ano, vím, kde to je,“ řekl. „Ničeho se nedotýkejte, vůbec ničeho. A počkejte tam na nás.“

Pomalou zavěsil. Mellberg a Gösta k němu přistoupili a on jim nemusel nic říkat. Pochopili to z jeho výrazu.

„Kde ji našli?“ vypravil ze sebe Gösta.

Pohled upíral k obytné budově, kde Neina matka v kuchyni vařila další kávu.

„Na stejném místě jako tu druhou holčičku.“

„Cože? Jak to, sakra!“ vyhrkl Mellberg.

„Ale vždyt’ jsme tam hledali, vím, že to tam prohledávalo několik skupin,“ mračil se Gösta. „Jak ji mohli přehlédnout?“

„Já nevím,“ povzdechl si Patrik. „Volal mi Harald, ten, co má pekárnu Zetterlinds, našla ji jeho skupina.“

„Harald našel i Stellu,“ pronesl tiše Gösta.

Mellberg na něj zůstal zírat.

„Není to trochu zvláštní? Jaká je pravděpodobnost, že tentýž člověk s odstupem třiceti let najde dvě zavražděné holčičky?“

Gösta odmítavě mávl rukou.

„Minule jsme ho vyšetřovali, ale měl neprůstřelné alibi a s těmi vraždami nemá nic společného.“ Podíval se na Patrika. „Protože to asi je vražda, ne? Žádná nehoda. Vzhledem k tomu, kde ji našli, se mi nechce věřit, že by o vraždu nešlo.“

Patrik přikývl.

„Musíme počkat, co na to technici, ale Harald se zmínil, že byla nahá.“

„Krucinál,“ zahučel Mellberg a ve tváři celý zešedl.

Patrik se zhluboka nadechl. Ranní slunce už vystoupalo vysoko na oblohu, oteplilo se a Patrikovi se zpocená košile lepila na tělo.

„Navrhují, abychom se rozdělili. Já půjdu za Haraldem na místo, kde holčičku našli, celá skupina tam na nás čeká. Vezmu s sebou pásku a vytyčím prostor kolem. Bertile, ty požádáš Torbjörna z Uddevally, aby sem co nejrychleji přijel s týmem techniků. Také prosím informuj všechny dobrovolníky, kteří se sem budou vracet, aby už nikam nechoďili. A řekni psovodům i pilotům helikoptéry, že je pátrání u konce. A ty, Gösto...“

Patrik se odmlčel a utrápeně se na kolegu podíval.

Gösta přikývl.

„Postarám se o to,“ řekl.

Patrik mu ten úkol nezáviděl. Ale přidělit ho Göstovi dávalo největší smysl. Za celou dobu toho s Neinými rodiči namluvil nejvíc a Patrik věděl, že se může spolehnout, že kolega situaci zvládne v klidu.

„Přivolej i kněze,“ dodal Patrik a pak se otočil na Mellberga. „Bertile, až se skupina s Neiným tátou vrátí, rychle ho odchytni, aby se to od někoho nedozvěděl dřív, než si s ním stihne promluvit Gösta.“

„To asi bude těžké,“ zatvářil se Mellberg nešťastně.

Nad horním rtem se mu perlil pot.

„Já vím, rozšíří se to rychlostí blesku, ale aspoň se o to pokus.“

Mellberg přikývl a Patrik opustil kolegy a vydal se do lesa. Pořád si to nedokázal srovnat v hlavě. Oblast, kde před třiceti lety našli Stellu, prohledali jako první. A stejně si holčičky nevšimli.

Po deseti minutách chůze zahlédl tři čekající muže. Kromě Haralda byli v pátrací skupině dva mladší muži, jeden z nich vypadal cizokrajně. Patrik jim podal ruku a představil se. Nikdo z nich se mu nedokázal podívat do očí.

„Kde je?“ zeptal se.

„Tam pod tím velkým kmenem,“ ukázal Harald. „Proto jsme si jí prve nevšimli. Pod kmenem vznikla prohlubeň a tam ji někdo ukryl. Je vidět jen zblízka, když se kmenem trochu pohne.“

Patrik přikývl. Už tomu rozuměl. Ale proklínal sám sebe, že nedal výslovný rozkaz prohledat tohle místo co nejdůkladněji.

„Víte, že se vrátila, ne? Poprvé od té doby, co ji poslali pryč.“

Patrik se nemusel ptát, koho má Harald na mysli. Nikomu z městečka nemohlo uniknout, že se Marie Wallová vrátila, obzvláště když to udělala tak velkolepým způsobem.

„Ano, to víme,“ řekl, nechtěl se pouštět do dohadů, co její návrat může znamenat.

Ale i jeho to napadlo. Byla to mírně řečeno podivná shoda

okolností, že se Marie vrátí do městečka a v ten okamžik se ze stejného statku ztratí další dívka, kterou najdou zavražděnou na témže místě jako před lety.

„Natáhnu kolem pásku, naši technici to sem přijdou prohledat.“

Odložil tašku na zem a vytáhl z ní dvě velké role modro-bílé pásky.

„Máme se vrátit?“ zeptal se mladší muž, který se představil jako Johannes.

„Ne, zůstaňte prosím tady a pokud možno po ničem nešlape. Technici musí prozkoumat vaše oblečení a boty, protože jste se pohybovali na místě činu.“

Muž s cizokrajným vzezřením se zatvářil tázavě. Harald se k němu otočil a kostrbatou, ale srozumitelnou angličtinou mu řekl:

„*We stay here. Okay, Karím?*“

„*Okay,*“ přikývl muž a Patrik pochopil, že je to jeden z uprchlíků, které Rolf přivezl ze střediska.

Na okamžik ztichli. Důvod jejich přítomnosti ostře kontrastoval s idylou, která je obklopovala. Ptáčkové vesele švitořili, jako by se nic nestalo, jako by jen pár metrů od nich neležela mrtvá čtyřletá holčička. Zpěv ptáků doprovázelo šumění v korunách stromů. Bylo tu tak krásně, až nad tím srdce usedalo, slunce se prodíralo mezi stromy a připomínalo ostré laserové paprsky. Patrik si všiml, že těsně u jeho nohou pokrývá zem žlutý koberec lišek. Za normálních okolností by se mu rozbušilo srdce. Teď na sbírání hub vůbec neměl pomýšlení.

Patrik začal odmotávat pásku. Holčičce už může pomoci jen tím, že svou práci odvede co nejlépe. Pohledu na padlý kmen se vyhýbal.

Eva stála u kuchyňské linky a vymývala kávovou konvici. Už by se nedopočítala, kolik konvic během noci uvařila. Někdo za ní si lehce odkašlal a ona se otočila. Eva uviděla Göstův pohled, jeho napjaté držení těla, a konvice jí vyklouz-

la z ruky. Zvuk roztržitého skla doprovázel její výkřik, který se ozýval zblízka a zároveň z velké dálky. Výkřik vyjadřující bezmezný smutek a ztrátu.

Výkřik, který vyšel z jejího hrdla.

Zhroutila se Göstovi do náruče a jeho objetí bylo to jediné, co ji drželo pohromadě. Lapala po dechu a Gösta ji hladil po vlasech. Přála si, aby tu Nea byla, aby celá rozesmátá pobíhala kolem ní. Přála si, aby se Nea vůbec nenarodila, aby si nikdy nepořádila dítě, o které přijde.

Všechno bylo ztraceno. Všechno umřelo spolu s Neou.

„Zavolal jsem kněze,“ řekl Gösta a vedl ji k židli.

Patrně vidí, jak jsem uvnitř rozbitá, pomyslela si Eva, vede mě tak opatrně.

„Proč jste mu volal?“ zeptala se, upřímně ji to zajímalo.

K čemu jí bude kněz? Nikdy nebyla nijak věřící. A dítě má být u svých rodičů, ne u nějakého boha v nebi. Jak by ji a Petera asi nějaký kněz mohl utěšit?

„Peter?“ řekla, hlas měla zlomený a skřípavý.

I její hlas odešel s Neou.

„Hledají ho. Brzy přijde.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Nehledejte ho. Nic mu neříkejte.“

Nechte ho v lese, pomyslela si. Jemu ještě zbývá nějaká naděje. Teď už je naživu jen Peter. Ona umřela spolu s Neou.

„Musí se to dozvědět, Evo,“ řekl Gösta a znovu ji objal. „Nedá se nic dělat.“

Eva s hlavou na Göstově hrudi přikývla. Jistě že Peter nemůže navěky zůstat v lese jako nějaká lesní bytost. Musí mu to říct, i když to znamená, že umře i on.

Vymanila se z Göstovy náruče a opřela si hlavu o stůl. Cítila na tváři dřevěnou desku. Byla vzhůru už více než čtyřicet hodin, naděje a strach jí nedovolily usnout. Teď toužila jen všechno zaspát. Odebrat se do říše snů. Tělo se uvolnilo, dřevo, o které se opírala, jí připadalo jako měkký polštář a ona vplouvala do spánku. Teplá ruka ji jemně hladila po zádech. Pocit tepla se šířil po těle.

V tu chvíli bouchly dveře. Eva nechtěla otevřít oči. Nechtěla zvednout hlavu. Nechtěla vidět, jak tam Peter stojí. Ale Gösta jí stiskl rameno a ona to nakonec udělala. Vzhledla a čelila Peterovu pohledu, stejně zlomenému jako ten její.

Bohuslän 1671

Janek se ráno zašel podívat na Hvězdu a zjistil, že se uzdravila. Preben Elin nic neřekl, ale díval se na ni s novým okouzlením. Elin chystala snídani a cítila na sobě jeho pohled. Britta byla v neobyčejně dobrém rozmaru, když jí Elin pomáhala s oblékáním. Ale to se stávalo každou neděli, Britta velmi ráda usedala v kostele v první řadě, krásně oblečená a učesaná, a pozorovala, jak se lavice plní Prebenovými farníky.

Z fary nebylo do kostela daleko a služebnictvo na mši chodívalo společně. Preben a Britta jeli napřed na koňském povozu, aby si Britta neušpinila krásné šaty prachem a blátem.

Elin pevně držela Märtu za ruku. Děvčátko spíš hopsalo, než šlo, a světlé copy mu poskakovaly po zádech ošuntělého kabátku. Mrzlo a Elin Märtě pečlivě vycpala boty papírem, aby do nich neteklo a aby hřály, ale také aby jí nepadaly, protože je zdědila po služce, která měla nohu o mnoho větší než Märta. Ale holčička si nestěžovala, byla ráda, že má aspoň nějaké boty, už se naučila spokojit se s tím, co dostane.

Před Elin se otevřel pohled na majestátní kostel a hned jí bylo lehčeji u srdce. Kostel stál na krásném místě ve Vinbäku. Nově postavená věž působila honosným dojmem a olověná střecha se v zimním slunci leskla. Kolem kostela se táhla hřbitovní zeď s červenými stříškami a třemi velkými zděnými branami krytými střešními taškami a opatřenými železnými mřížemi, které zabraňovaly dobytku, aby zabloudil na hřbitov a působil tam všelijaký nepořádek.

Jakmile Elin prošla branou, srdce se jí rozezpívalo, a když vstoupila do kostela, zhluboka se nadechla a nechala se prostoupit pocitem klidu.

Usadily se s Märtou až úplně vzadu. V kostele bylo celkem čtyřicet osm řad lavic, které poslední dobou nebývaly zcela

zaplněné. Kraj zbídačila válka a hlad, davy lidí, které se na pobřeží stěhovaly v minulém století, kdy se v moři zdržovala velká hejna sledů, byly dávno minulostí. Elin o té době vyprávěla babička, příběhy, které slýchala od svých prarodičů. Tehdy bylo všechno jiné. Sledů bylo tolik, že pomalu nevěděli, co s nimi, a v kraji se usazovali lidé z celého Švédska. Jenže sledi zmizeli a přišla válka. Teď už zbývaly jen ty příběhy. Některé řady lavic zely prázdnotou, jiné byly obsazené skleslými, pobledlými a vyhublými krajany s vyhaslými pohledy. Je to těžce zkoušený lid, pomyslela si Elin a rozhlížela se kolem sebe.

Kostel měl okna jen na jižní straně, ale světlo, které jimi dopadalo, bylo tak nádherné, že Elin dojetím téměř slzela. Kazatelna stála také na jižní straně, a když na ni vystoupil Preben, okolní šum utichl.

Zahájili zpěvem žalmu a Elin jako vždy zpívala s chutí a nahlas, protože věděla, že má pěkný hlas. Bylo to od ní trochu ješitné, ale Märta jejímu zpěvu naslouchala velmi ráda.

Snažila se porozumět tomu, co Preben říká. Mše už se směly sloužit pouze ve švédštině, což bylo pro všechny farníky nanejvýš obtížné, protože byli odjakživa zvyklí na dánštinu a norštinu.

Ale měl tak nádherný hlas. Elin zavřela oči a ihned si vybavila teplo sálající z Prebenovy ruky. Znovu oči otevřela a přinutila se pohlédnout na Brittin zátylek úplně vepředu v první lavici. Britta měla krásný cop, který jí Elin ráno upletla, a límeček naškrobený a bělostný. Při Prebenově kázání přikyvovavala.

Elin potlačila myšlenky na Prebenův hlas a na jeho ruku, která se jí dotkla. Je to Brittin manžel a ona tu sedí v chrámu Božím a zaobírá se zakázanými myšlenkami. Nebylo by divu, kdyby do kostela uhodil blesk a na místě ji zabil, aby ji za takovou bezbožnost potrestal. Stiskla Märtě ruku a přinutila se poslouchat kázání a věnovat pozornost tomu, co se v něm říká. Preben hovořil o velké nákaze, která se šíří po celé zemi a po všech krajích, o statečném boji, který

jejich krajané vedou proti ďáblu, hledají jeho vyslance a staví je před soud. Farníci seděli jako očarovaní. Stejně jako Bůh byl i ďábel každodenní součástí jejich života. Všudypřítomná síla, která se snaží rozsévat zlo. Nebezpečí číhalo všude, v oku kočky, v temnotách moře, v havranu na stromě. Satan byl stejně skutečný jako otec, bratr či soused z vedlejšího domu. Nebyl viditelný pouhým okem, a tím větší nebezpečí představoval. Bylo důležité mít se před ním neustále na pozoru.

„My jsme byli prozatím ušetřeni,“ řekl Preben a jeho hlas se mezi kamennými zdmi krásně rozléhal. „Ale je pouhou otázkou času, kdy se i v našem odlehlém koutku světa do satanových spárů dostane dítě či nehodná žena. Takže vás žádám, buďte ve střehu. Všimněte si znamení. Bděte nad svými manželkami, dcerami, služkami, sousedkami, tchyněmi i sestrami Božím okem. Čím dříve mezi sebou objevíme tyto ďáblové nevěsty, tím dříve můžeme vyrazit do protiútoků a zabránit satanovi, aby se mezi námi usídlil.“

Všichni přikyvovali, tváře jim vzrušením zčervenaly. Děti se hihňaly, ale poté co je rodiče tvrdě štouchli loktem, pořádně vykrákali za vlasy, anebo jim rovnou dali facku, raději ztichly.

Zbytek bohoslužby uběhl až příliš rychle. Mše byla vybočením ze všedního dne, čas na odpočinek a chvíle pro potěchu duše.

Elin vstala a pevně uchopila Mártu za ruku, aby se jí neztratila, všichni se totiž tlačili k východu zároveň. Když vyšly před kostel, zachvěla se zimou.

„Tfuj!“ zaslechla za sebou.

Elin se překvapeně otočila, ale jakmile uviděla, kdo si nad ní odplivl, sklopila oči. Byla to Ebba z Mörhultu, vdova po Claesovi, který spolu s Perem a ostatními zahynul na rybářské lodi. Ebba byla jedním z důvodů, proč musela Elin odejít z Fjällbacky a přijmout Brittinu nabídku. Její nenávisť neznamenala mezí, Ebba totiž kladla Elin za vinu, co se na lodi stalo. A Elin chápala, proč ji vdova nenávidí, přestože ta slova, která

toho osudného rána zakřičela za Perem, následující události nijak neovlivnila. Její slova nemohla za to, že se Per a jeho muži utopili, způsobila to náhlá bouře.

Po Claesově smrti se Ebbě nedařilo dobře a ona svalovala veškerou vinu za své neštěstí na Elin.

„Ebbo, jsi na církevní půdě a posvátném území,“ okřikla ji Helga Klipparová a zatahala svou mladší sestru za paži.

Elin se na ni vděčně podívala a pospíchala s Märtou rychle pryč, než vypukne ještě větší pozdvižení. Mnozí ji sledovali pohledem a Elin věděla, že podle některých jsou Ebbina obvinění oprávněná. Ale Helga byla vždycky hodná a spravedlivá. A toho jarního rána před osmi lety pomohla Märtě na svět, stejně jako všem ostatním dětem v kraji, které by se bez Helžina dozoru a znalostí nikdy nenarodily. Šuškal se o ní, že tajně pomáhá i chudinkám, které přišly do neštěstí, ale tomu Elin příliš nevěřila.

Těžkým krokem zamířila k blízké faře. Blaženost, kterou cítila při mši, byla tatam, a při vzpomínce na onen nešťastný den sotva vlekla nohy. Obyčejně se myšlenkám na něj snažila vyhýbat, už se to stalo a ani sám Bůh to nemohl odestát. A Per si za to částečně mohl sám, pýcha předchází pád, a ona ho před tím varovala už od chvíle, kdy souhlasila, že se za něj provdá. Ale on ji neposlouchal. Teď ležel spolu s ostatními na dně moře jako rybí kořist a ona s holčičkou mířily k sestřinu domu jako úplné žebračky. Po zbytek života bude žít s vědomím, že manželka naposledy vyprovodila tak tvrdými slovy. Slovy, která jí Ebba a Bůh ví kolik dalších lidí z Fjällbacky dodnes vyčítá.

Všechno začalo sudem soli. Bylo vydáno nařízení, že veškerý obchod se zahraničím půjde přes Göteborg a v celém kraji Bohuslän bylo zakázáno obchodovat s Norskem a dalšími zeměmi, se kterými dříve probíhala čilá výměna. To v kraji ještě zvýšilo chudobu a vzbudilo rozhořčení vůči vrchnosti, která přijímala tak lehkomyšlná rozhodnutí omezující přísun potravy. Ne všichni se rozhodnutí podřídili a celníci měli

plné ruce práce se zabavováním zboží, které nebylo procleno. Elin mnohokrát Pera vyzývala, aby nařízení dodržoval, jeho porušení by je všechny mohlo přivést do neštěstí. A Per přikyvoval a ujišťoval ji, že s ní souhlasí.

Takže když toho odpoledne začátkem září celník Henrik Meyer zaklepal na jejich dveře, bez obav ho do domku pustila. Ale jakmile zavadila pohledem o Pera u stolu v kuchyni, uvědomila si, že to byla velká chyba. Celníku Meyerovi trvalo pouhých pár minut, než vzadu v kůlně na nářadí objevil neproclený sud soli. Elin věděla, co to obnáší, a zatnula ruce v kapsách haleny v pěst. Tolikrát Perovi opakovala, aby nedělal žádné hlouposti. A stejně si nedal pokoj. Kvůli jednomu sudu soli.

Znala ho tak dobře. Jeho vzdorovitý pohled, hrdý navzdory chudobě, kterým dával najevo, že on se jen tak nevzdá. Už jen tím, že se o ni ucházel, projevil statečnost, která लेकरým chyběla. Nemohl vědět, že se otec o její osud příliš nestará, v jeho očích byla dcerou boháče a měl by ji považovat za zcela nedosažitelnou. Avšak tatáž statečnost, hrdost a síla je přivedly do záhuby.

Když se celník vrátil do domečku, sdělil jim, že jim zabaví loď. Dal Perovi třídní lhůtu, pak si pro ni přijedou, pro loď, na kterou tolik let dřel, než ji splatil, přestože ryb bylo poskrovnu a neustále jim hrozil hlad. Byl to jeho majetek a on dal všechno všanc kvůli jednomu sudu soli, který bez povolení koupil v Norsku.

Elin se strašně rozzlobila. Víc než kdy předtím. Měla chuť ho uhodit, vyškrábat mu ty jeho zelené oči a vyškubat světlé vlasy. Kvůli té jeho prokleté pýše přijdou o všechno. Čím se teď budou živit? Ona si přivydělávala, jak se dalo, ale mnoho tolárů to nevynášelo a Per těžko dostane práci na jiné lodi, když už se nesmí obchodovat se zahraničním zbožím. A s rybolovem už to také za moc nestálo.

Celou noc mlčky ležela a bděla. Sousedka jí vyprávěla, že cestou od nich sfoukl Henrika Meyera i s koněm vítr do příkopu. Dobře mu tak. Neprojevil ani špetku soucitu, když

jim oznamoval, že jim zabaví to, na čem byli životně závislí. Bez lodi neměli nic.

Per se jí k ránu pokusil položit ruku na rameno. Ale ona ji setřásla a otočila se k němu zády. S odvráceným obličejem ronila hořké slzy. Plakala vzteky. A strachy. Venku vítr ještě zesílil, a když Per za svítání vstal, posadila se a zeptala se ho, kam má namířeno.

„Vyjedeme na moře,“ odvětil a natáhl si kalhoty a košili.

Elin na něj zůstala zírat a Märta nadále klidně spinkala na pohovce v kuchyni.

„V tomhle počasí? Zbláznil ses?“

„Jestli mi mají za tři dny loď zabavit, musíme udělat všechno, co je v našich silách,“ řekl a oblékl si kabát.

Elin se rychle ustrojila a vyprovodila ho před domek. Per se ani nezdržoval se snídání, tolik spěchal do venkovního nečasu, jako by měl v patách samotného ďábla.

„Dnes nikam nepojedeš!“ zakřičela do vichřice a koutkem oka zahlédla, jak z okolních domků vykukují zvědaví sousedé.

Claes, manžel Ebby z Mörhultu, vyšel také ven, pronásledován stejně rozzlobenou ženou.

„Jestli v tomhle počasí vyjedete, přivoláte na sebe smrt!“ ječela Ebba a držela Claese za bundu.

Vytrhl se jí a zasyčel:

„Pokud chceš, aby měly děti co jíst, nemáme na vybranou.“

Per kývl na Claese a oba vyrazili ke břehu, kde měli uvázanou loď. Elin sledovala jeho široká záda a zachvátil ji takový strach, že skoro nemohla dýchat. Z plných plic zakřičela, aby přehlušila vítr:

„Ať je po tvém, Pere Bryngelssone, tak ať si moře vezme tebe i tu tvou ztracenou loď, protože já už vás nechci ani vidět!“

Koutkem oka zachytila Ebbin zděšený pohled, prudce se otočila a se sukněmi vlajícími kolem nohou zašla zase do domku. Vrhla se s pláčem na postel netušíc, že tato slova ji budou pronásledovat až do smrti.

JESSIE SE převalila na posteli. Máma před šestou ráno odjela na natáčení a Jessie si užívala, že má dům jen pro sebe. Protáhla se, položila si ruku na břicho a co nejvíc ho vtáhla. Takhle bylo krásně ploché. Vůbec ne tak tlusté a rozbředlé jako obvykle, ale štíhlé a ploché. Jako měla Vendela.

Nakonec už se musela nadechnout a břicho se zase vyvalilo. Znechuceně ruku odtáhla. Nesnášela svoje břicho. Nesnášela celé své tělo. Celý svůj život. Jediné, co ji neštvalo, byl Sam. Stále cítila na rtech jeho polibek.

Jessie přehodila nohy přes okraj postele a vstala. Pod okny šplouchala voda a ona roztáhla závěs. I dnes pálilo slunce. Doufala, že ji Sam opět vezme na projížďku na člunu. Navzdory tomu videu, co jí ukázal.

Setkávala se s lidmi jako Nils, Basse a Vendela celý svůj život, na různých školách, v různých zemích, v různých koutech světa. Věděla, co chtějí. Čeho jsou schopní.

Ale z jakéhosi důvodu ji vždycky nechali na pokoji.

Jessie pokaždé poznala, kdy se na nové škole rozšířila zpráva o tom, kdo je její matka. Nejdřív úsměvy, hrdost, že na jejich školu chodí dcera filmové hvězdy. Pak přišla druhá fáze, to když si někdo vygooglil, co je její matka vlastně zač. Vražedkyně, která se stala herečkou. V tu chvíli přišly na řadu pohledy. Šuškáni. Jessie nikdy nepatřila mezi oblíbené dívky. Kvůli tomu, jak vypadala a kým byla.

Máma to nechápala. Pro ni byla každá pozornost přínosná. Ať se na škole dělo cokoli, Jessie tam musela zůstat, dokud máma nezačala točit někde jinde.

Sam to měl stejně. To, co se jejich matkám před třiceti lety stalo, nad nimi viselo jako černý mrak.

Jessie šla do kuchyně a otevřela ledničku. Jako obvykle

v ní nebylo nic k jídlu, jen spousta lahví sektu. Jídlo její máma nepovažovala za důležité, vlastně ji vůbec nezajímalo, starala se jen o to, aby si udržela postavu. Jessie přežívala ze štědrého kapesného, které jí máma každý měsíc dávala. Většinu Jessie utratila za nezdravé jídlo a sladkosti.

Jessie přešla rukou po lahvích, konečky prstů cítila chladné sklo. Pak jednu lahev pomalu vytáhla. Byla nečekaně těžká. Postavila ji na mramorovou kuchyňskou linku. Nikdy sekt neochutnala, ale máma... *Marie* ho pila neustále.

Odtrhla ochrannou kapsli z alobalu a několik vteřin zírala na ocelový drátek kolem zátky, pak ho opatrně odmotala. Pokusila se zátku vytáhnout, ale neozvalo se žádné známé mlasknutí, zátku držela jako přikovaná. Jessie se rozhlédla. No ano, *Marie* vždycky při otevírání lahev omotala ručníkem. Jessie si vzala bílou utěrku, pomalu uvolňovala zátku a otáčela jí. Nakonec trochu povolila. Jessie zabrala ještě trochu víc a náhle se ozvalo mlasknutí a zátku vystřelila ze skleněného hrdla.

Z lahve se vyvalila pěna a Jessie uskočila, aby ji sekt celou nepostříkal. Na lince stála sklenice na vodu a ona do ní rychle nalila trochu sektu. Zkusmo se napila a zašklebila se. Chutnalo to příšerně. Ale *Marie* si to přece míchá s džusem, to bude určitě lepší. A vždycky to pije ze sklenky na sekt. Jessie si ze skříňky vzala vysokou štíhlou sklenici a z lednice vyndala poslední krabici džusu. Neměla ponětí, kolik džusu se do toho dává, ale naplnila sklenku do dvou třetin sektem a dolila ji broskvovým džusem. Sklenka málem přetekla a Jessie z ní rychle usrkla. Chutnalo to o dost líp. Vlastně to bylo docela dobré.

Jessie vrátila otevřenou lahev i džus do lednice, vzala si skleničku a vyšla na molo na přední straně domu. Máma bude točit celý den, Jessie si může dělat, co chce.

Popadla telefon. Třeba by *Sam* chtěl přijít a trochu s ní popít.